

Lord Syster

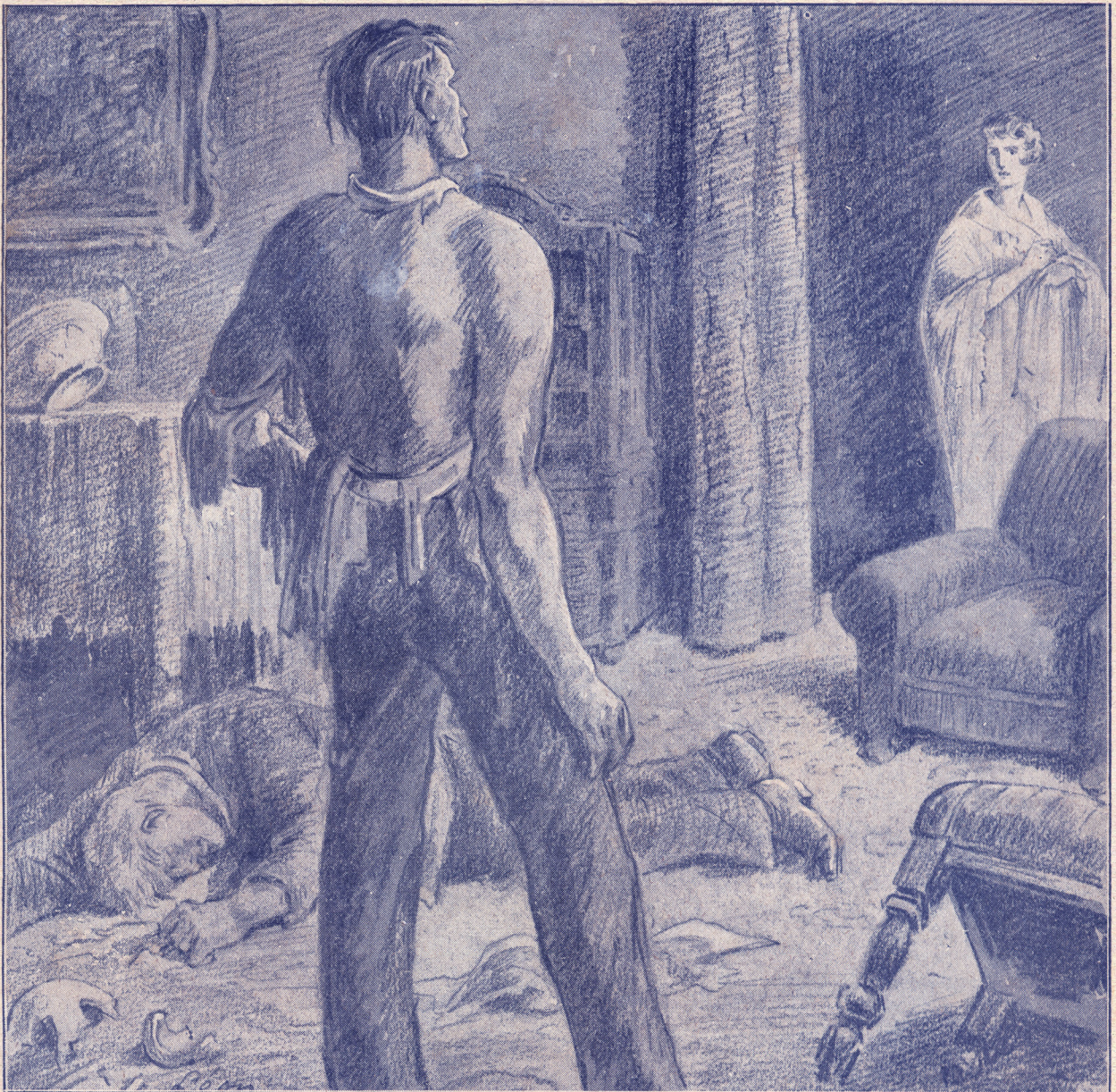
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 698

DE RUSSISCHE DANSERES.

20 CENT

Wie is die man — en wie zijt gij?

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM

Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

De Russische Danseres

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

WANDA ZELENOY.

Even na den middag reed er een kleine, van binnen bestuurbare, en blijkbaar zeer snelle auto met een flink vaartje door de Avenue du Président Wilson.

De naam duidt het reeds aan, dat men hier te doen heeft met een van de splinternieuwe straten in een nieuwe wijk van Parijs, buiten de fortificaties, die nog altijd niet zijn opgeruimd, ofschoon reeds dertig jaren geleden stemmen opgingen tot slechting van die oude, door de moderne wijze van oorlogvoeren volkomen nutteloos geworden bolwerken.

In 1870, tijdens den oorlog tegen Pruisen, die zoo noodlottig voor Frankrijk eindigde, boden die wallen althans nog eenige beschutting tegen het geschut der belegeraars — maar reeds in 1914, toen de legioenen van Wilhelm II reeds een plek bereikt hadden vanwaar zij duidelijk den Eiffeltoren konden waarnemen, zouden die hooge aarden verschansingen op een bed van zware baksteen aangebracht, na slechts weinige schoten tot gruis zijn vermorzeld.

Waarom men ze behoudt?

Waarschijnlijk voornamelijk om een monument te behouden! Want andere waarde hebben zij niet, die met gras begroeide ringwallen, hier en daar wel twintig meter hoog, en op dertig, veertig plaatsen doorboord, teneinde daar de strenge toegangswegen naar Parijs doorgang te verschaffen.

Daar bevinden zich dan altijd de oude accijnshuisjes, waar strenge douanen er tegen waken dat er niets binnen Parijs gesmokkeld wordt waarvoor een vrij hoog, inkomend recht verschuldigd is.

Intusschen heeft ook Parijs zich zoodanig uitgebreid, dat dit keurslijf van steenen en aarde dreigde te barsten, en men was wel genoodzaakt ook aan gene zijde van de wallen te gaan bouwen, en daar de Parijsche voorsteden aan te leggen.

De zoeven genoemde Avenue is een van de voornaamste, nieuwe verbindingswegen in de wijk Le Pré Saint Gervais gelegen, en nog lang niet volbouwd.

Naar de zijde van de fortificaties loopt zij

eensklaps dood in de vlakke, en zelfs op dit oogenblik nog is de straat niet geheel voltooid, en wacht men wellicht op betere tijden, om haar af te maken.

Le Pré Saint Gervais is een van de aller-oudste buitenwijken van Parijs, of eigenlijk gezegd was het niets anders dan een weide, zooals de naam aanduidt, waar de Parijzenaars zich des Zondags vermaakten met het kaatsspel, en ook met andere balspelen, die tot op heden bewaard zijn gebleven, als is het dan in een eenigszin gewijzigden vorm.

Men vond daar toen talrijke herbergen, waarbij een zoogenaamde kaatsbaan behoorde, en zij werden bezocht door de musketiers van den Koning, zoowel als door de gardes van Zijne Eminentie Kardinaal de Richelieu, in die woelige tijden, toen de degen nog om elk wissewasje uit de scheede vloog, en het recht van den sterkste gold.

Het was ook hier, dat zich destijds het groote klooster der Ursulinen bevond, waarvan thans bijna niets meer over is dan een schamele bouwval, zelfs geen bezoek meer waard, want er staat bijna geen steen meer op den andere, alles is met gras en onkruid overwoekerd, en het zal niet lang meer duren, of het houweel van den slooper zal de rest doen, en ook op die plek zullen straten en pleinen zich uitstrekken en zich komen voegen bij de eindelooze zee van huizen, die Parijs is.

Zoodanig was de wijk, waardoor het kittige autotje zoeven was heengetuft, en nu stond het eindelijk stil na den hoek van de Grand Rue te zijn omgeslagen, voor het laatste huis, dat op deze plek gebouwd was.

Het was op het punt, waar men de aaneengesloten bouworde had opgegeven, en waar nieuwerwetsche, lage villa's, ieder voorzien van een eigen, kleine garage, zich uit den bodem verhieven, enkelen voorzien van een kleinen tuin, voor en achter het huis, naar de Engelsche methode.

Hier zou dan ook de Villa-wijk ontstaan, zooals men ze hoe langer hoe meer gaat bouwen aan den rand van steden, welke uitbreiding behoeven.

De ligging van dit villatje met slechts een enkele verdieping bracht dus mede, dat men aan twee zijden een schier onbelemmerd uitzicht had. Aan de voorzijde grensde het huis met een kleinen, popperigen tuin aan de nog lang niet voltooide straat, waar men over heel wat stuurmanskunst moest beschikken om de tallooze kuilen, bulten en greppels te vermijden, en men had daar het uitzicht op enkele pas halfvoltooide huisjes, met hun zuilen portaaltes, de schuine,

roode pannendaken, en hun groen geschilderde loodsjes een weinig terzijde, juist groot genoeg om er een auto te kunnen stallen.

Staande voor de rechtsche zijramen, kon men het huis van den buurman zien, op een afstand van omstreeks dertig meter. Maar de bezitters van de auto zouden van dien buurman voorloopig zeker nog geen last hebben, want het huis was nog onverhuurd, en ternauwernood droog.

Maar wanneer men door de ramen zag, die in den achtergevel waren aangebracht, dan zag men, over een strook van omstreeks tweehonderd meter breedte, de met gras begroeide wallen, en aan gene zijde daarvan het uiterste topje van de daken der hoogste huizen, en een paar torenspitsen. Meer naar het zuiden, toch nog goed zichtbaar van deze plek, opende zich de Port du Pré Saint Gervais, een der groote toegangswegen naar de stad.

En links eindelijk zag men uit over de nog geheel onbebouwde vlakke, in de richting van de Rue Emile Augier, die ook nog lang niet was volgebouwd.

Wie waren het, die den moed bezaten, op deze afgelegen plek, buiten de wallen, een huis te betrekken, dat nog nauwelijks met het dak bedekt was, en waarvan de kalk zich nog ternauwernood had verhard?

Het waren vreemdelingen, en hunne namen luiden: John Raffles, Charles Brand en James Henderson.

Na een reeks van zonderlinge, en vooral van gevaarlijke avonturen, had Raffles tenslotte veilig weder Parijs weten te bereiken, weliswaar zonder zijn voornaamste doel nog bereikt te hebben, namelijk de overwinning van Arthur Lupin, den Franschen bandiet, zoon van den befaamden Arsène Lupin, maar dan toch met de overtuiging beziel, dat hij den gevaarlijken schelm groote schade had weten toe te brengen en hem zijn optreden misschien voor geruimen tijd onmogelijk had gemaakt.

In hoeverre Raffles dit laatste goed inzag, zal het vervolg van dit verhaal ons spoedig genoeg onthullen.

Niet zonder opzet had Raffles deze plek gekozen, waarbij hij blijk gaf van een voortreffelijk strategisch inzicht.

Om te beginnen zou men hier nimmer last hebben van bemoeizieke bureu, dan lag het huis vlak bij een grooten, breeden verkeersader, want tien minuten rijdens met een goede auto, verder mondde de Avenue du Président Wilson uit in de Rue de Paris, die, door de Port de Lilas gemeenschap heeft met het binnenste van Parijs, maar die zich in oostelijke richting voortzet in

een van de voornaamste provinciale verkeerswegen.

Dat was echter nog niet alles.

Vlak bij de Port du Pré Saint Gervais liep een lijn van de Metro, en daar was ook station, en iedere tien minuten rommelde het daar beneden als een vulkaan, of als een ver onweder, en dan kon men weten dat er onder den grond een elektrische trein voorbijdaverde.

En ook hiermede waren de voordeelen nog niet uitgeput, dat wist Raffles.

Want het zou niet moeilijk vallen, over de met gras en onkruid begroeide, nog onbebouwde terreinen te vluchten, indien dit noodzakelijk mocht zijn.

En dan had Raffles nog iets in petto, waarover hij nu reeds eenige dagen nadacht, sedert hij, met zijn trouwen Brand en den chauffeur Henderson zijn intrek had genomen in die villa, na den zeer verblijden huiseigenaar een half jaar huur vooruit te hebben betaald.

Zoodra de kleine auto in de garage was gestald, begaven Raffles en Brand zich naar binnen, en stonden in de nog kille vestibule, waar een paar Perzische kleedjes en een fraaie eiken kapstok met moeite wat warmte en gezelligheid pogden te brengen.

Alles was nog te nieuw en te doodsch.

En het was maar een geluk, dat de beide vrienden het huis niet midden in den winter hadden behoeven te betrekken.

Natuurlijk had Raffles er meubels laten brengen, maar niet meer dan volstrekt onmisbaar was, en weelde zou men vruchteloos zoeken in dit huis.

Beneden bevonden zich de gemeenschappelijke woonkamer, een eetzaaltje en een als werkkamer ingericht vertrek, en boven waren de slaapkamers. De beide vrienden hadden zooveel in Parijs geluncht, en Brand begreep niet goed, wat Raffles beoogde door reeds zoo spoedig weder terug te keeren naar deze nog wat onherbergzame woning, die rook naar verf, gips en kalk.

Trouwens, de jongeman begreep over het algemeen niet veel van de beweegredenen, welke Raffles er toe gebracht hadden, hier te Parijs te blijven, inplaats van rechtstreeks naar Londen terug te keeren.

Het is waar, Raffles had de gelofte afgelegd, dat hij Frankrijk niet zou verlaten, alvorens het spoor van zijn doodsvijand Lupin te hebben hervonden, maar Brand was vast overtuigd, dat dit wel voor altijd onmogelijk zou zijn geworden, nu de gevaarlijke schelm op zulk een sluwe wijze had weten te ontsnappen juist toen Raffles hem in handen meende te hebben.

Frankrijk was groot, Lupin bezat een zeer groot aantal, blijkbaar machtige vrienden, (was het zelfs niet bij de laatste gelegenheid gebleken, dat hij zich in de bescherming van een schatrijken, excentrieken Engelschman mocht verheugen?) hij beschikte over een schier onuitputtelijk arsenaal van hulpmiddelen, hij had schuilplaatsen in overvloed, en wanneer het hem lustte zich gedurende eenige maanden verborgen te houden, dan zou niets hem gemakkelijker vallen, ook dank zij zijn groote bekwaamheid om zich te vermommen.

En tegenover dit alles kon alleen maar gesteld worden, dat Lupin een groot gedeelte van zijn gestolen fortuin was kwijtgeraakt in den strijd met zijn geduchten tegenstander Raffles. Wellicht zou hij er dus alles op zetten, dat verlies weder aan te vullen — op zijn eigen wijze wel te verstaan, en die moest hem noodzakelijk weder in conflict met de politie brengen, vroeg of laat.

Intusschen zag Brand zich door dit vaste voornemen van Raffles het vooruitzicht ontnomen op een spoedig terugzien van zijn geliefd Londen.

Niet dat hij ook niet zeer veel hield van Parijs, maar er was iets in hem dat hem zeide, dat Raffles niet uitsluitend naar de Lichtstad was gekomen om er zijn hart op te halen in de musea en bij de beschouwing van de prachtige monumenten.

En dienzelfden middag zou Brand voldaan worden.

Raffles had hem onder den arm genomen, voerde hem de trap op, naar zijn eigen slaapkamer, die aan de achterzijde van het huis was gelegen, en nam hem mede tot voor een der ramen.

Hij keek den eenigszins verbaasden Brand glimlachend van terzijde aan, en begon toen:

— Wat dunkt je van het uitzicht?

— Wel, om je de gulle waarheid te zeggen, vind ik het niet veel zaaks! bekende Brand ronduit. Ik zie niets anders dan een hoogen ringwal, waar hier en daar daken en torenspitsen boven uit steken.

— Ik had niet zoozeer het oog op de schilderachtigheid, dan wel op de nuttigheid, mijn beste Brand! ging Raffles voort. Zie eens een weinig rechts — daar zijn de bouwvallen van het oude Ursulinenklooster!

— Er is niet heel veel meer van over! zeide Brand schouderophalend.

— Je hebt gelijk. De muren zijn in puin gestort, en slechts een man, die eenige studie van die soort kloosters heeft gemaakt, kan de oorspronkelijke ligging van de verschillende zalen

en corridors nog onderscheiden, onder dat dek van gras en woekerplanten, aarde en puin. Ik kan het, Brand!

— En wat heb je aan die kennis? vroeg Brand, Raffles scherp aanzierende.

— Meer dan je schijnt te denken! Bedenk, Brand, dat die kloosters niet zonder opzet zoo dicht bij de wallen werden opgetrokken in een tijd, toen vele edellieden, vrienden der Heilige Kerk, aan heftige achtervolgingen blootstonden. Bij zoo'n achtervolging werden alle toegangswegen tot Parijs afgezet, 't huis van den achtervolgde werd bespionneerd, maar vaak kon hij dan nog vluchten langs een geheimen weg, onder de wallen door, die hem naar een van die gastvrije kloosters voerde, waar hij zich voorloopig in veiligheid wist — want de meeste kloosters waren toen nog gelukkig gevrijwaard tegen iedere inmenging van hooger hand.

— Dat wist ik, Edward. Ik weet echter niet waarop dit alles moet uitdraaien.

— Dan zal ik het je uitleggen, ofschoon ik eigenlijk wel had gedacht dat je het uit je zelf zoudt hebben begrepen! Hier in ditzelfde Parijs hebben wij, nog niet eens zoo lang geleden, een klein huis bezeten, dat thans onbereikbaar voor ons is, binnen de wallen gelegen en waarvan de kelder in verbinding bleek te staan met juist zulk een kloosterbouwval, die men in de onmiddellijke omgeving van Parijs bij tientallen kan vinden. Die gang is ons van niet weinig nut geweest, destijds, en ik hoop, dat een nauwkeurig onderzoek van die ruïne daarginds ons iets dergelijks zal doen ontdekken, hetgeen mij overigens niet in het minst zou verbazen, want er werd in de middeleeuwen nauwelijks een klooster gebouwd, waarbij niet tevens gezorgd werd voor een sluipweg, die soms kilometers ver doorliep onder de aarde, een hecht gemetselde gang, die naar de vrijheid moest voeren, en die meestal in verbinding stond met het huis van een hooggeplaatst geestelijke, prior of bisschop, kanunnik of zelfs een aartsbisschop!

— Dat alles neem ik gaarne aan — maar waartoe al die moeite? Wat zou het doel zijn van zulk een onderzoek? Om kort te gaan — wat wil je in die sluipgang, verondersteld dat je haar werkelijk vindt, wat nog lang niet zoo zeker is?

— Haar gebruiken, Brand, in tijden van gevaar!

— Maar er dreigt ons hier, voor zoover ik weet, geen gevaar hoegenaamd! We bezitten voortreffelijke papieren, men heeft ons op het politiebureau geen stroobreed in den weg gelegd, toen wij die papieren overlegden, ik hoop dat wij hier een paar prettige weken zullen door-

bringen, en dan naar Londen zullen terugkeeren!

— Het is mogelijk dat de weken prettig zullen zijn, Brand! hernam Raffles effen. Maar zij kunnen ook gevaarlijk blijken, dat mogen wij niet vergeten!

— Maar waarom, als wij ons er mee vergeenoegen, de museums te bezichtigen, het Louvre, Cluny, Carna Vallet?

— Maar daar zullen wij ons juist niet mee vergeenoegen, Brand! Wanda Zelenoy is hier!

— Als je nu denkt, hiermede iedere opmerking van mij te hebben gesmoord, Edward, dan heb je het mis! riep Brand verwonderd. Wie is Wanda Zelenoy?

— Maar Brand, weet je dat niet eens? riep Raffles verontwaardigd uit. Nooit van de beroemde Russische danseres gehoord, de beste leerlinge van de befaamde Pavlowna. Die ken je natuurlijk heel goed! Een aanhangster van het oude ballet, en toch niet blind voor schoonheden van den modernen dans — die eigenlijk volstrekt niet modern is, maar weinig anders dan een navolging van den dans der oude Grieken. Die Wanda Zelenoy nu, is niet alleen een voortreffelijke danseres, maar zij moet ook zeer schoon zijn, en is dat ook inderdaad, wanneer ik mag oordeelen naar de foto's die ik van haar gezien heb. Ik beken dat ik haar nooit persoonlijk heb zien dansen. Verder heb ik hooren verluiden, dat onze Wanda zich niet bepaalt tot dansen en mooi-zijn, maar dat zij een van die naturen bezit, die het onmogelijk kunnen stellen zonder intriges. Ik behoef je zeker niet te vermoeien met een opsomming van de tallooze voorbeelden in de geschiedenis der wereld, waarbij vrouwen een hoogst belangrijke rol speelden. Laat ik er dan maar twee noemen uit den allerlaatsten tijd, ex-Keizerin Zita van Oostenrijk-Hongarije, en Koningin Helena van Griekenland. Door hun teugellooze eerzucht hebben beide vrouwen hun respectieve echtgenooten heel wat moeilijkheden berokkend. Welnu, Wanda heeft hier te Parijs, waar zij toch nog geen jaar haar verblijf houdt, een kring om zich heen gevormd van allerlei lieden, die de politiek beschouwen als een soort van broodwinning. Zij houdt er een salon op na, die druk bezocht moet worden. Zij maakt er volstrekt geen geheim van, dat zij vurig monarchiste is, en niets liever zou wenschen dan het herstel van het koningschap in haar land. Dit heeft haar ertoe gebracht, op alle wijze te ijveren voor den terugkeer van een der Romanofs op den troon van het heilige Rusland!

— Leven er dan nog Romanofs? vroeg Brand

verbaasd. Ik dacht dat de bolsjewiki hen allen had vermoord.

— O neen, hier en daar zullen er nog wel schuilen! hernam Raffles schouderophalend. Zoons van den broeder van den Czaar konden nog bijtijds uitwijken. Ik meen dat er thans een te Londen is, die daar als geneesheer een vrij drukke praktijk heeft. Hoe dit nu ook zij, Wanda Zelenoy vindt het verrukkelijk, het middenpunt te zijn van een soort van Fronde, openlijk wel te verstaan, en zich te omringen met kamerleden, invloedrijke journalisten, Russische uitgewekenen van adel, en soms loopt er zelfs wel eens een minister onderdoor, die echter weer spoedig maakt dat hij weg komt, zoodra het allergevaarlijkste onderwerp wordt aangeroerd: de omverwerping van het Sovjetregime! Want die heeren wachten er zich natuurlijk wel voor, zich te compromitteren. Maar het kost hun moeite om heen te gaan, want ik zeide reeds dat Wanda heel mooi is. Dit alles zou mij tamelijk onverschillig laten als ik niet had gehoord dat zij bovendien buitengewoon rijk is. Zij heeft eenige vrienden gehad, Franschen, Duitschers en Oostenrijkers, die zij achtereenvolgens met haar bevallige vingertjes ten naastebij heeft kaalgeplukt. Men praat zelfs over de vriendschap van een zekeren Duitschen koningszoon, die haar geen wind-eieren heeft gelegd. Er doen verhalen de ronde over de inrichting van haar prachtig huis in Issy, bij het Lycée Michelet, dat vroeger moet hebben toebehoord aan een machtig rijken Engelschen Lord, die er echter nooit langer dan veertien dagen van ieder jaar woonde.

Raffles hield op, en keek glimlachend even

neer op het strakke gezicht van Brand, die diep zuchtte en toen zeide:

— Nu begrijp ik je stilzwijgendheid van de laatste dagen, en de moeite die ik had, je aandacht ergens voor op te wekken! Je gedachten waren natuurlijk in Issy, en bij die duivelsche danseres! Dat is dus de reden van ons opont-houd hier!

— In zekeren zin, ja, Brand! En als ik wat stilzwijgend ben geweest — vergeef mij dat dan! De zaak vereischte een vrij langdurige voorbereiding, en daarom heb ik je ook een paar dagen aan je lot moeten overlaten, toen ik de omgeving van het huis eens in oogenschouw ging nemen. Ik kan je zeggen dat het een prachtig bouwwerk is, opgetrokken in den stijl van den grooten Napoleon, en natuurlijk veel te groot voor een vrouw alleen! Ik schat dat er op zijn minst twintig kamers moeten zijn, groote en kleine, en misschien nog wel meer. Het huis is gelegen op den hoek van de Rue Michelet en de Rue Ernest Renan, schuin tegenover het beroemde Liceum. Overburen zijn er niet, want uit de ramen in den voorgevel heeft men slechts het gezicht over het prachtige park, dat het mooie schoolgebouw omgeeft.

— En zoo zal dus Madame Wanda Zelenoy het onderwerp zijn van onze naaste bemoeiingen? vroeg Brand sarcastisch.

— Ja, mijn waarde, en als de voortekenen mij niet bedriegen, dan zal die schoone danseres, die bevallige samenzweerster mij wel zooveel opbrengen om daarvan een heel hospitaal op te richten!

HOOFDSTUK II.

EEN POLITIEKE SOIREE.

Enkele dagen later, te beginnen met negen uur in den avond, reden er fraaie auto's en ook gewone taxi's af en aan langs de breede, met brons versierde voordeur van het prachtige heerenhuis, door de Russische danseres bewoond.

Het was een prachtig staaltje van hetgeen de Franschen een Hôtel de Maitre noemen, of kortweg hotel, zonder daarmede in het minst te bedoelen hetgeen wij onder de benaming hotel verstaan.

Het telde drie verdiepingen, maar die waren ieder van vijf tot zes meter hoog, en dat was reeds te zien aan de prachtige, indrukwekkende ramen, die zich naast elkander reiden, als de amen van een vorstelijk paleis. Strak en volkomen gelijkvormig.

Boven de monumentale huisdeur rondsde zich het hardsteenen balkon, voorzien van een leuning van gedreven ijzer, een kunstwerk op zichzelf.

Er was een flauw hellende oprit naar den stoep, slechts twee treden hoog, en die oprit was gescheiden van een driehoekig gazon door een lage balustrade van marmer.

Het gazon was weer omgeven door een zeer fraai bewerkt ijzeren hek, en daardoor gescheiden van de straat.

Het huis had dus geen voorhof, noch een binnenhof, zooals men die zooveel aantreft bij de oude Parijsche huizen, welker pracht men slechts zelden van de straat af kan bewonderen.

Wel bevond zich achter het huis een tuin, dien men wel een klein park mocht noemen, en in Parijs zelf zouden de bouwers zeker reeds een verwoeden strijd hebben gestreden om het bezit van een grooten lap grond. Issy echter is een deftige, stille voorstad, en tot daar heeft de bouwwoede zich nog niet uitgestrekt, al vergroot ook deze voorstad zich voortdurend in zuidelijke richting.

Op de eerste verdieping was de geheele rij vensters, tien in getal, helder verlicht.

Het was dan ook daar, dat Wanda Zelenoy haar soirée placht te geven.

Zij bewoonde het huis slechts met een oude dame, een of andere vage bloedverwante, die zij voor een tante liet doorgaan, en die de weinig benijdenswaardige rol moest vervullen al-

thans eenigermate den schijn te redden, en voor het decorum te zorgen.

Deze dame sprak maar heel weinig, hetgeen ook niet van haar verlangd werd, en haar voornameste bezigheid bestond in het afmaken van een heel fijn borduurwerkje, dat haar oogen ten zeerste scheen in te spannen, en dat nooit afkwam.

Als de beide vrouwen met elkander spraken, dan gebeurde dit in het Fransch, ofschoon de eerwaardige *duegna* van de schoone danseres Maria Samatof heette, en een echte Russin was.

Maar de schoone Wanda vond nu eenmaal, dat Fransch haar het best kleeedde, vooral omdat zij het met een alleraardigst buitenlandsch accent sprak.

Er waren zes bedienden, waaronder twee vrouwen, en de chauffeur, en dat was nog maar nauwelijks voldoende om het groote huis in een behoorlijken toestand te houden.

Want alle kamers, zonder een uitzondering, waren van meubels voorzien, ofschoon er maanden voorbij gingen, zonder dat iemand er den voet zette.

De slaapkamer werd beschreven als een juweel van bouwmeesters- en meubelmakerskunst.

Het was een zeer groot vertrek, op de tweede verdieping gelegen, en ingericht met een weelde, een vorstelijk verblijf waard.

De wanden waren bespannen met goudkleurige zijde, en verdeeld in vakken, waarop weer ovalen schilden zich afteekenden, met een dof-gouden omlijsting, en in het midden waarvan zich kleine schilderstukjes bevonden, in den trant van Watteau, door een meesterhand vervaardigd, en welker onderwerpen allen in eenig verband stonden met god Amor.

Hier was het een schoon herderinnetje, uit den slaap wakker gekust door een niet minder schoonen herdersknaap, daar was het Venus, de uit schuim geborene, oprijzend uit de golven, of een Faun, die in het struikgewas een weg ijlende nimf achtervolgde.

Het reusachtige bed, bijna een vertrek op zichzelf, was een waar wonderwerk, uit de schoonste en zeldzaamste houtsoorten opgetrokken, en staande op een podium, bedekt met een kostbaar kleed uit Smyrna.

Het was overweld door een prachtige troonhemel, waarvan zijden gordijnen afhingen, in dezelfde kleur als het behang.

Nevens dit vorstelijke slaapvertrek was het cabinet de toilet, waarover men slechts met diepen eerbied en half fluisterend sprak. Het was daar dat zich de beroemde marmeren, in den vloer ingelaten badkuip bevond, die niets meer of minder was dan een klein zwembad, drie meter lang, en twee meter breed, met een langzaam afhellenden vloer, en geheel opgetrokken uit het kostbaarste, rossig geaderde marmer van Carara.

En de mare ging, dat de schoone danseres in ditzelfde bad afsteeg, om er zich te baden in melk, ja somtijds in champagne!

Wij zouden niet durven zeggen of dit werkelijk geschied is — maar in ieder geval werd het verhaald, en Wanda was er heel zeker de vrouw naar, om dergelijke buitensporige dingen te verrichten, als zij daar lust in mocht hebben.

Dit is zeker, dat het warme water steeds kostelijk geparfumeerd was, wanneer zij hare schoone leden onderdompelde in dit bad, hetwelk den rijken Brit niet minder dan 11.000 pond sterling had gekost. Thans echter waren slaapvertrek en badkamer in duisternis gehuld.

Al het leven van het groote huis scheen zich samen te trekken op de eerste verdieping, en meer in het bijzonder in de groote zaal, in een der vleugels gelegen, die met gemak een paar honderd personen kon bevatten.

Er waren daar echter niet meer dan zestig gasten, waaronder hoogstens vier vrouwen, hetgeen een kenteeken moge zijn van de eigenaardige positie, welke de schoone Russin in het Parijsche leven innam.

De zaal was ingericht volgens den stijl van Lodewijk XV., en het was geen namaak, maar het waren authentieke meubelen, en oudheidkenners schatten ze op een fabelachtige waarde, evenals de gobelins, die de wanden bedekten, hier en daar tot aan den grond, en het beeldhouwwerk boven de deuren, hoog, ieder met twee vleugels, en helder wit gelakt.

Overall waren hoekjes, waar men zich een weinig kon afzonderen, en wie geen plaats vond — want voor zestig personen waren natuurlijk geen zitmeubelen aanwezig, die kon in de aangrenzende zaal stoelen en canapees vinden.

In de groote zaal echter was het losse tapijt aan een der einden opgenomen, want daar zouden, ter onderbreking en tot onderhoud van de gasten, echte Russen een Russisch ballet dansen, met begeleiding van het Russische snaar-instrument bij uithemendheid, de guzla.

In de kleine nevenzaal was het koud buffet

aangericht, maar bovendien gingen de bedienden af en aan, onder het strenge oog van den maitre d'hotel, een flink gebouwd man, met sneeuw witte bakkebaarden, het type van den ouderwetschen, Engelschen butler. Deze man sprak echter uitsluitend Fransch, en dat moest ook wel, daar de meeste overige bedienden Franschen waren, en geen andere taal verstonden.

Hij was een van die goed afgerichte bedienden die zich nimmer opdringen, die men schier niet ziet en die toch altijd juist op tijd bleken te zijn, daar waar men hen noodig had, en aan hun scherpziend oog geen enkele onhandigheid van de ondergeschikte bedienden ontgaat.

Wanda had geen hulpbedienden aangenomen, omdat zij daar niet van hield en hen ook nooit in huis nam, tenzij een zeer groot aantal gasten dit onvermijdelijk maakte.

De vier dames van wie wij zoeven repton, waren zonder uitzondering Russinnen, en twee harer, die den middelbaren leeftijd reeds ver overschreden waren, waren destijds zeer gezien aan het hof van Nicolaas II.

Van de beide anderen wist men weinig anders dan dat zij overtuigde monarchisten waren, en de zaak van de „restauratie” met vurigen ijver voorstonden.

Langzamerhand vulde zich de zaal met gasten, en wie er binnenkwam, die haastte zich, de gastvrouw te gaan begroeten.

En zij die haar zeer schoon noemden, zeiden daarmede niets te veel. Inderdaad was Wanda Zelenoy het type van de mooie Russin, met donkere, zielvolle oogen, den trotschen neus, een hoog, blank voorhoofd en wenkbrauwen, even gewelfd, alsof zij met een penseel waren getrokken.

Misschien zou een purist iets aan te merken hebben op de wel wat breede kaken, een eigenaardigheid van het ras, maar de mond daarentegen was schoon, klassiek belijnd, rood en vol. Haar vijanden zeiden dat hij wreed was, en wij willen het niet tegen spreken, maar mooi was hij ontegenzeggelijk.

Onder de sierlijke Françaises moest zij wel opvallen door hare lengte, en zij had ook volstrekt niets van dat ijle jongensachtige, sexelooze, hetwelk in dien tijd nog als het toppunt van elegance gold voor de mondaine vrouw. Zonder in het minst te zijn wat men een tiental jaren geleden nog „gevuld” noemde, gelek zij toch op een Diana, met haar prachtige, ronden hals, haar schoonen boezem, en haar blanke, ronde armen.

Zij was gekleed in een zeeegroene avondjaden van crêpe de chine, versierd met volants van Venetiaansche kant, zeer diep uitgesneden in den

den rug, en hier en daar met kleine, dofglanzende pareltjes bestikt.

Zij droeg het haar half kort, en wederom getuigden haar vijanden van dat haar dat het vuurrood was. In waarheid echter had het een prachtige, kastanjebruine kleur. Zonderling contrasteerden daarmede haar grijsblauwe oogen, die groot waren en amandelvormig.

Aan juweelen droeg zij niets anders dan een diamanten halssnoer, maar dat was dan ook van een fabelachtige waarde, en een paar robijnen aan de ooren.

Haar slanke, kaarsrechte beenen staken in vleeschkleurige kousen en de kleine voeten waren geschoeid met krokodillenleer van een zilverachtige kleur.

Ja, schoon was ze zeker, Wanda Zelenoy.

En daar traden nu binnen een paar rechte kamerleden, een bankier, kaal dik en klein, de directeur van een groote machinefabriek, die vurig hoopte op herstel van de handelsbetrekkingen met Rusland — en op een leverantie van een paar honderd locomotieven, twee welbekende speculanten, aan de Beurs gevreesd als een booze ziekte, enkele voormalige officieren uit het Russische leger, overhaast gevlucht, en die te Parijs een nooddruftig bestaan vonden, sommigen als gouverneur, anderen als eenvoudig onderwijzer, ja zelfs als kellner of taxichauffeur, en tenslotte nog een paar dozijn heeren, van wien niemand zoo aanstonds kon zeggen, wie of wat zij eigenlijk waren, maar al die menschen hadden met elkander gemeen dat zij uitmuntend gekleed waren en blijk gaven, dat zij in de beste salons zich konden bewegen en op hun gemak bevonden.

Een der laatsten die binnen kwam was een fijn, elegant heertje, keurig in de rok gestoken, met sneeuw wit hoofdhaar, onberispelijk gescheiden, en een uitnemend onderhouden, eveneens wit puntbaardje, gesneden à la Henri IV.

Toch kon hij nog niet zeer oud zijn, want zijn gelaat vertoonde nog slechts weinig rimpels. Het was zacht blozend en gevuld, en zijn bewegingen getuigden nog van levenskracht en ondernemingslust.

En bijna aanstonds ging zijn naam van mond tot mond, zacht gefluisterd.

Boris Sandrow, een Russisch emigré, die zich jarenlang ergens in Siberië had weten schuilen te houden en pas een maand geleden de kans had gezien, over de grens te glippen, en zich eindelijk voor zijn vijanden, die hem reeds lang zochten, op Frankrijks bodem in veiligheid te brengen.

Hij had niet meer kunnen redden dan een paar duizend francs, en waar dat kleine,

elegante heertje eigenlijk van leefde, dat begreep niemand. Men wist van hem te vertellen dat de schoone Wanda hem pas weinige dagen kende, zeker niet langer dan een week, en hem het eerst had aangetroffen ten huize van een vurig Russisch patriot, volle neef van een der Grootvorsten.

Dadelijk had zij belang gesteld in den uitgeweken monarchist, die zoo uitmuntend Fransch sprak, ofschoon hij zijn moedertaal nog niet vergeten was, en zij had hem uitgenoodigd, de eerste van haar soirées bij te wonen, waar men over het oude, geliefde vaderland kon spreken, en over de mogelijke toekomst.

Van die brandpunten van monarchisten zijn er te Parijs ontelbaar vele, en die van Wanda Zelenoy was zeker niet een van de minste, en minst bezochte!

Boris Sandrow begaf zich aanstonds naar de gastvrouw, kuste eerbiedig en galant haar vingertoppen als een volleerd hoveling, sprak eenige woorden met haar, en trok zich toen bescheiden terug, om plaats te maken voor hen die het laatst waren binnengekomen.

En spoedig was het gesprek algemeen, en het liep, zooals men zich gemakkelijk kan voorstellen, al heel spoedig over het onderwerp, dat voor deze menschen belangrijk was boven alle andere — de mogelijkheden van het herstel der monarchie in Sovjet-Rusland. Er waren harts-tochtelijken, die heftig gesticuleerden, er waren kalmen, die met een triesten klank in de stem langzaam en op gedempten toon spraken, er waren er ook, die onbeweeglijk toelisterden, met het hoofd in de handen geleund, en met afwezige blikken.

Nu en dan trad iemand op de groote vleugelpiano toe, die in een hoek stond, en speelde een oud, Russisch lied, en velen zongen het zachtjes mee, met tranen in de oogen, en bleeke, strakke gezichten.

De bedienden liepen intuschen op hun teenen rond, en presenteerden ververschingen — kaviaarbroodjes, fijne sneedjes zalm uit de Wolga, en een soort gekruide brandewijn, eveneens een inheemsch product, en waarvan het recept met de vluchtelingen mede de Fransche grens schijnt te hebben gepasseerd.

En over dit alles liet de statige bottelier zijn veldheersblikken gaan, teneinde te waken dat niets haperde, en alles een geregeld verloop had.

Soms greep hij zelf in, nam een blad, en bediende, bij wijze van groote gunst, eigenhandig de eeregasten van dien avond, waaronder de schoone danseres ook Sandrow scheen te rekenen.

Zij sprak tenminste vaak en veel met hem, een

paar maal in een afzonderlijk hoekje, druk en opgewonden.

Het was duidelijk dat daar onder zijn oogen gecomplotteerd werd, dat daar lieden bijeen waren, die niets liever zouden wenschen dan den staat van zaken in Rusland grondig te veranderen, een staasgreep te verwekken, een nieuwe revolutie, maar hij scheen zich daarom in het minst niet te bekommeren, zijn breed, kleurloos gelaat bleef onbeweeglijk, en hij scheen niets te hooren van alles wat daar besproken werd, op zulk een driftigen, hartstochtelijken toon.

Er werd daar met millioenen roebels gegoocheld, met honderdduizenden manschappen, met honderden stukken geschut!

Iedereen had een plan, een voorstel, en dan luisterde men weder zwijgend toe, en het gesprek werd weer voortgezet, en werd weer algemeen, driftiger en hartstochtelijker dan ooit.

Het was omstreeks half elf in den avond, toen de danserstroep oprad, twaalf mannen en twaalf vrouwen, van wie de helft voorzien was van tokkelinstrumenten, sommigen zoo zwaar, dat men ze op de knieën moest steunen, of op den grond doen rusten, evenals een cello.

En een oogenblik daarna fladderden die bonte linten, die korte, witte rokken, omzoomd met rood band, die wijde mouwen in een dollen wervel door de zaal, begeleid door het handgeklap en het aanhitsend geschreeuw dergenen die niet mede dansten.

Hudson, de bottelier stond nog een oogenblik te kijken, met de handen op den rug, onbeweeglijk en trotsch, en toen bedacht hij, dat de voorraad wijn ging verminderen hij besloot, zelf af te dalen naar den uitmuntend voorzien kelder, in zijn geheel overgenomen van den excen-trieken Engelschman, en die uitstekend voorzien was.

Hij betrad het breede portaal, en een kilheid sloeg hem tegemoet, want het was daar binnen in de groote zaal heel wat warmer, en er scheen hier en daar een raam open te staan.

Hij daalde de trap af, een monumentaal gevaarte, tot de eerste verdieping, geheel uit marmar bestaande, bereikte de vestibule, ging een breede gang binnen, en opende aan het einde daarvan, niet ver van de tuindeur, een tweede, lage deur, die naar de kelders voerde.

Hij schakelde het electriche licht in, en begon de hardsteenen trap af te dalen, achttien treden hoog, en bereikte den eersten kelder.

Daarnevens bevond zich de wijnkelder, waarvan hem de sleutels waren toevertrouwd.

Hij greep een mand, en had er juist een paar

flesschen in geplaatst toen hij verwonderd op-hield.

Hij richtte zich langzaam op, en luisterde.

Een vreemd gerucht had zijn oor getroffen.

Eerst leek het hem, alsof op niet te verren afstand een trein van de Metro voorbij reed, maar dat moest hij aanstonds weer verwerpen, want ten eerste bevond zich de dichtstbijzijnde tunnel daartoe veel te ver weg, en ten tweede niel het gerucht, een soort van dof gerommel, niet op, of werd het zwakker, maar het bleef voortduren op juist dezelfde sterkte, zonder op-houden.

— Dat is merkwaardig! bromde Hudson na eenige minuten voor zich heen. Wat moet dat beduiden? Wat is dat voor een zonderling gerucht? Het lijkt wel alsof er hier vlak in de buurt een machine aan den gang is, en dat is toch onmogelijk! Welke fabriek zou om dezen tijd nog werken? Het zou de snelpers van een dagblad kunnen zijn, maar er zijn hier geen redactie-bureaux in de buurt. Trouwens — voor dat alles is het geluid veel te dicht bij! Men krijgt den indruk dat het op nauwelijks tien of twaalf meter afstand kan zijn. Het klinkt — wacht eens — nu ben ik er — het heeft iets van het snorren van een zeer krachtigen motor!

De butler deed een paar stappen opzij, en eensklaps hield het geluid op.

Maar nauwelijks was hij weder op zijn oude plek gaan staan, of hij kon het dof gegrom weer duidelijk vernemen.

Blijkbaar was hier sprake van een van die terugkaatsingseffecten, zooals men ze wel vindt in verlaten mijngangen, of zuilenganderijen, waarmen op zeer verren afstand, maar dan ook alleen op bepaalde punten, zelfs het zachtste gefluister kan verstaan.

Hij stak zijn hand uit naar den gewitten wand van den wijnkelder, maar hij moest verscheidene malen heen en terugloopen alvorens hij een plek had gevonden waar de muur heel zachtjes trilde als onder den invloed van een zwaren trein, die juist daarboven over de rails zou stormen.

— Heel vreemd! mompelde de butler hoofdschuddend, en hij begon zijn mand met de wijnflesschen te vullen. Ik denk dat wij dit eens nader moeten onderzoeken! Dat bevalt mij niets — neen, dat bevalt mij volstrekt niet.

Hij nam den hengselmand, luisterde nog even naar het gelijkmatig gegrom, ging den kelder uit, liep door den voorkelder, beklom de steenen trap weer, draaide den schakelaar om, sloot de deur, en ging met zijn mand met flesschen weer naar boven, langs de marmeren trap.

Het scheen zijn gewoonte te zijn om heel

zachtjes te loopen, en waarschijnlijk was het daaraan toe te schrijven, dat hij op het portaal een tweede ontdekking deed, die hem minder scheen te verrassen dan de eerste, daar beneden in den kelder.

Het portaal zelf was slechts zwakjes verlicht door een enkelen lamp van gebrand, Venetiaansch glas, hoog opgehangen aan koperen kettingen, en daardoor kwam het, dat hij duidelijk een smalle lichtkier onderscheidde, alsof ergens een deur op een kier openstond.

Het was de deur van het vertrek, hetwelk Wanda gebruikte om er haar intieme vriendin-

nen te ontvangen, waar zij ook haar schrijfbureau had staan. Hudson kende die deur — zij had de hebbelijkheid als men de kruk niet op een bijzondere wijze omdraaide, vanzelf weer open te kieren, maar dat wist de man daarbinnen natuurlijk niet!

Want toen hij op zijn teenen naderbij sloop, zag hij door de deurtier een man, een klein, fijn, goed gekleed heertje, met een keurig verzorgd puntbaardje, dat heel haastig en ijverig rondsuffelde, net als een kleine, witte muis, die naar voedsel zoekt....

Weet U, dat de etiketten der DUBEC-verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van filmsterren in fraaie lijst?

Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden.

HOOFDSTUK III.

MONARCHISTEN EN ANARCHISTEN.

Hudson bleef een oogenblikje verbaasd toezien, kuchte toen luid, opende de deur, en vroeg met zijn vlakke, altijd beleefde stem:

— Als ik mijnheer soms van dienst kan zijn?

Sandrow scheen een oogenblik heftig te schrikken, maar hij wist zich onmiddellijk te herstellen en zeide kortaf:

— Dank je, vriend! Ik had hier een afspraak

— ik zou hier op mevrouw Zelenoy wachten, om een paar woorden met haar te wisselen. Stond die deur open?

— Ja mijnheer, zij sluit niet goed! Men moet

de knop op die manier omdraaien ziet gij wel — dan blijft de schoot in het slot zitten. Doet men dat niet dan kiert zij vanzelf heel stil weer open. Heel lastig — dat erken ik, mijnheer! Maar mevrouw houdt niet van werklieden in haar huis, en laat het maar zoo. Het is zonde om aan die prachtige deur te gaan knoeien, vindt gij niet?

— Dat zou zeker onverantwoordelijk zijn! zeide Sandrow met een hoofdknikje. Ga nu maar, ik zal hier wel rustig wachten!

— Zoals mijnheer verkiest! hernam Hudson

nederig. Ik zal mevrouw even gaan waarschuwen, dat mijnheer hier op haar wacht!

— Dat behoeft volstrekt niet! riep Sandrow scherp. Het is niet noodig dat mevrouw weet dat een van de bedienden op de hoogte is van onze kleine samenkomst. Het betreft natuurlijk de politiek!

— Heel goed, mijnheer! zeide Hudson, en hij verliet het vertrek, en deed de deur heel zachtjes weer dicht.

— Maar wat drommel — waarom liegt hij? Natuurlijk heeft hij geen afspraak met haar, want waarom zou ik haar niet mogen zeggen dat hij hier is? Wat had hij op haar schrijftafel te snuffelen? Wat peuterde hij aan de sloten? O, maar wacht eens, vriend — dat geheim zullen we ook doorgronden, evengoed als dat beneden uit den kelder!

Hij greep zijn mand met flesschen weer op, liep met flinke stappen over het portaal, maar sloop toen op zijn teenen weer terug, totdat hij, juist aan de andere zijde van de vestibule, een soort van nis bereikt had, waarin vroeger een fraai standbeeld had gestaan.

En hij had daar nauwelijks een halve minuut gewacht, of de slecht sluitende deur van zoo-even werd behoedzaam geopend, Sandrow trad te voorschijn, deed snel de deur weer dicht, en liep haastig naar de feestzaal terug, waar de dans nog altijd voortduurde.

— Er was dus geen sprake van een gesprek met haar in die kamer! mompelde Hudson. Wat bracht hem dan daar binnen? Natuurlijk wilde hij niet gestoord worden en koos juist daarom het oogenblik van de nationale Russische dansen, die iedereen binnen zouden houden.

Nog bleef de bottelier in gedachten verzonken staan, toen trok hij de schouders op, greep zijn mand met wijnflesschen, en ging er mee naar het kleine vertrek, dat bestemd was om alle verschijningen gereed te maken die rondgediend werden. Hij schonk de wijn over in de fraai geslepen, kristallen flacons, zette ze op het zilveren blad, en ging toen, met de handen op den rug, eens een kijkje nemen in de feestzaal.

De dans duurde nog voort, en het was een warreling van groen, rood en wit, van vergulde hoofdbedekkingen en sieraden, het was alsof een razernij zich van de dansers had meester gemaakt, die duizelingwekkende pirouettes maakten, op hunne hurken rondsprongen, en met geweldige stappen of liever sprongen rondjilden, terwijl de muzikanten als razend op de tambourijns sloegen of de guzla's betokkelden.

Het fijne witte heertje was kalm op een der achterste stoelen gaan zitten alsof hij in het geheel niet weg was geweest, en hij zelf applau-

diseerde het hardst, toen de dansers eindelijk heengingen, bezweet, en nog half duizelig van hun sprongen.

En weer werden de gesprekken voortgezet, voor de intimi had vervolgens een klein souper plaats, waaraan een van de dames en twaalf heeren deelnamen, onder wie ook Sandrow, die in een goed blaadje scheen te staan, en het was bij eenen, toen ook eindelijk deze gasten vertrokken, de hoofden verhit door hunne gesprekken, en waarschijnlijk ook een weinig door de prikkelende spijzen en den wijn.

Haastig begonnen de bedienden op te ruimen en de kamenier, slaperig en vermoeid, wachtte hare meesteres af, om bij het ontkleeden behulpzaam te zijn.

Om twee uur eindelijk was alles stil en donker in het geweldig groote huis.

Maar wie goede ooren had, en opzettelijk goed had geluisterd, zou misschien juist op dat uur een deur heel boven in het huis heel zachtjes hebben kunnen hooren opengaan, en vernomen hebben hoe iemand heel voorzichtig over den ouden, krakenden vloer van een der zoldergangen naar de tuinzijde van het huis liep, en daar een klein zolderraampje opende, in het schuine dak.

Zonderling genoeg was de man die dit verrichtte Hudson, de bottelier.

Hij haalde een zaklantaarn uit zijn bak, en begon met behulp van dat instrument seinen te geven door het raampje, die beantwoord werden, bijna onmiddellijk, van de overzijde van den achtertuin.

Daarna werd het weer duister, de bottelier keerde even naar zijn kamer terug, op de zolderverdieping gelegen, en kwam er weer uit te voorschijn, terwijl hij zijn rood en wit gestreept buisje aantrok. Hij begon de trappen af te dalen met een vlugheid, weinig in overeenstemming met zijn eerwaardig uiterlijk, liep door de gang, maar nu opende hij behoedzaam, na de zware knippen te hebben teruggeschoven, de dikke eikenhouten deur, die toegang gaf tot den achtertuin.

Een vage gedaante werd zichtbaar, die zich nu losmaakte uit de schaduw van een prachtigen beukenboom en haastig op de deur toestapte.

En de zacht fluisterende stem van Charles Brand sprak:

— Wat is er? Een kink in den kabel? Ik meende dat het reeds voor vannacht zou zijn, Edward?

— Het zou vannacht zeker niet zoo moeilijk zijn geweest, Brand! antwoordde Raffles op denzelfden zachten toon. Want zij heeft een flink glas gedronken, en zonder dat ik zou

durven verzekeren dat zij dronken is — zoo slaapt zij toch heel vast, en ik heb reeds kunnen ontdekken waar zij haar diamanten halssnoer bergt. Er hebben zich echter een paar bijzonderheden voorgedaan, die mij dwongen, je even hier te roepen! Je staat zeker op de afgesproken plek met de auto?

— Natuurlijk! Henderson is er nu bij! Ik maakte mij gereed om op je eerste sein over het hek te klimmen, en dan de juweelen in ontvangst te nemen, en wat je nog meer hebt kunnen buitmaken. Wat is er dan eigenlijk gebeurd?

— Misschien iets van belang, misschien niets van beteekenis! Dat moet nu juist ons onderzoek uitmaken! Kom eens binnen, en vergezel mij! Je behoeft volstrekt niet bang te zijn, want ook de bedienden slapen vast! Ofschoon ik van mijn slaapdrank geen gebruik heb gemaakt, juist omdat ik mijn plannen wil uitstellen! Het diamantenhalsnoer loopt niet weg, en ik wil eerst zekerheid hebben!

Brand trad omzichtig binnen, Raffles sloot de deur weer achter hem, verwonderd, ook een weinig ongerust, vroeg de jongeman:

— Zeg mij dan toch eerst wat er geschied is!

— Luister dan! Om te beginnen heb ik een klein, koket, wit heertje hier gezien, een Rus, die zich al op een zeer eigenaardige wijze gedroeg, dien ik heb verrast, terwijl hij aan het snuffelen was op het bureau van de schoone Wanda, en wiens rol hier in dit huis mij al zeer wonderlijk voorkomt. Wat het tweede betreft — daarover zul je aanstonds zelf kunnen oordeelen, tenminste dat verwacht ik! Ga maar mee.

Zonder eenig leven te maken, opende Raffles de kelderdeur, en beide gingen de trap af, maar nu bij het licht van Raffles' zaklantaarn.

Brand volgde verwonderd, niets begrijpend van deze nachtelijk wandeling.

Het was wel heel anders geloopt dan hij verwacht had, en de zaak scheen nog niet zoo spoedig beëindigd te zullen zijn!

De twee mannen gingen door den eersten kelder, waarbij Raffles vooruit liep, betraden toen den ruimen wijnkelder, met zijn drie kolossale rekken en na even te hebben heen en weer geloopt, met het hoofd schuin gehouden, terwijl de verbazing van Brand ieder oogenblik toenam, stond Raffles eensklaps stil, n fluisterd:

— Hier is het! Kom hier staan. Neen, nog dicht bij — vlak naast mij! En luister nu! Wat hoor je?

Brand stond een paar oogenblikken onbeweeglijk, in gebogen houding, en luisterde, terwijl de uitdrukking van verbazing op zijn gelaat steeds duidelijker werd.

Eindelijk zeide hij heel zacht:

— Het is of er in de verte een tram of een trein voorbij rijdt, maar dat is natuurlijk onmogelijk, want ik sta nu al een minuut te luisteren en het geluid blijft even regelmatig. Kan het een pompinstallatie zijn?

— Als je mij dan maar vertelt, wat er hier in de buurt te pompen valt, terwijl de Seine zeker op een half uur loopens van hier is.

Een fabriek is het natuurlijk niet — om twee uur in den nacht?

Daar valt niet aan te denken! En een dagblad-drukkerij is hier ook al niet in de buurt. Dat geluid is van een motor, Brand, daaraan valt niet te twifelen! En ik zou wel eens willen weten — — —

Hij hield plotseling op, omdat ook eensklaps het gerucht had opgehouden.

Verscheidene minuten stonden de beide mannen daar naast elkaar, wachtend, maar het bleef doodstil.

Niet het allergeringste gerucht deed zich hooren, behalve dat van een brutale muis, die niet ver van hen af aan het houtwerk zat te knagen.

— Nu schijnt het voor goed opgehouden! fluisterde Brand eindelijk.

Een bewijs te meer dat er van een drukpers geen sprake is, want voor een ochtendblad zouden de persen juist nu gaan draaien! meende Raffles. Ik zal het licht eens uitdoen — let goed op.

Hij knipte zijn zaklantaarn uit, de duisternis was volkomen, even volkomen als in de mijn, want de keldre had geen ramen, noch openingen naar buiten en moest altijd door kunstlicht verlicht worden.

Nog eens bleven zij daar vijf minuten staan, maar waarheen hunne oogen ook keken, nergens viel een kier te zien waardoor licht naar binnen drong.

Een bijna tastbare duisternis bleef hen omgeven.

— De drommel mag me halen, als ik begrijp wat dit te beduiden heeft! Ik hoorde het geluid voor de eerste maal om een uur of half tien, toen ik hier wijn kwam halen, en ik zou wel durven zweren, dat het nu wat sterker klonk — nu, om bij half drie! Dat bewijst dat het geluid naderbij komt! Maar met welk doel? Waarom? Wat is de aard er van, en wat doen degenen, die het voortbrengen?

Brand gaf geen antwoord op deze vragen, en Raffles vervolgde, half voor zichzelf:

— Ik zal niet rusten voor ik hieromtrent zekerheid heb! Want als het geluid zich werkelijk opzettelijk beweegt in de richting van dezen kelder — dan beduidt dat onheil! Laten wij niet

vergeten dat Parijs, naast een groot aantal monarchistische uitgewekenen, ook vrij veel anarchisten bevat, doodsvijanden van de andere partij, en verbitterde tegenstanders van het oude regime. Er zijn reeds vroeger aanslagen gepleegd, op Russen in het buitenland, van wie met reden kon worden verondersteld, dat zij in het geheim of in het openbaar werkten voor hetgeen zij als een heilige zaak beschouwen.

Brand smoorde met moeite een uitroep van schrik en afschuw en zeide toen heesch:

— Je wilt toch niet zeggen — dat hier anarchisten aan het werk zijn, die een aanslag beramen op Wanda Zelenoy?

— Ik durf nog niets verzekeren, Brand, maar de mogelijkheid bestaat! En beide raadselen wil ik onthullen! Dat van het witgesikte heertje en dat van het geluid in den kelder! Want de diamantenriviere is voor mij heel veel waard, maar met het leven van een mensch mag ook niet worden gespeeld! En ik zou het denkbeeld niet kunnen verdragen, dat die vrouw, ofschoon ik haar waarlijk niet zoo bijzonder hoog stel, gedood zou kunnen worden op deze afschuwelijke wijze, nadat ik zelf haar zou hebben bestolen.

Het bleef een oogenblik stil, en nogmaals luisterden de beide mannen met de grootste inspanning.

Zij vernamen echter volstrekt niets meer, niet het allergeingste geluid.

Degenen, die daar aan de andere zijde van den muur met hunnen geheimzinnigen arbeid bezig waren oordeelden waarschijnlijk dat zij voor dien dag genoeg verricht hadden, en hadden zich ter ruste begeven.

Raffles deed een paar stappen naar voren, en poogde zoo nauwkeurig mogelijk de plek te bepalen, waarachter het gegrom van den motor had geklonken — want aangaande den aard van het geluid behoefde thans niet langer twijfel te bestaan.

Brand was ook naderbij gekomen, en vroeg zachtjes:

— Maar waartoe een motor, Edward? Als zij graven, waarom gebeurt het dan niet eenvoudig met schoppen?

— Die zullen zij natuurlijk ook wel gebruiken! Maar de grond is hier niet alleen zeer hard, het is waarschijnlijk dat er ook nog overal restanten van zware fundamenten in den grond zitten — en het is bekend dat onze voorouders heel wat solieder bouwden, dan wij het plegen te doen. En daarom is een kleine elektrische boor- en graafmachine van zeer veel nut. Die kan den harden grond snel loshakken, die dan vervolgens met schoppen wordt weggehaald. Eén ding is mij echter niet recht duidelijk — waartoe al die

omslag, als het voldoende was, de vrouw op een donkeren avond, een mes tusschen de ribben te steken, tenminste, wanneer het inderdaad op haar leven is gemunt.

— Misschien willen zij een afschrikwekkend voorbeeld geven, Edward! Wellicht moet die vreeselijke wraakneming dienen om andere Russen, die hier in stilte samenzweeren, af te brengen van hun voornemens.

— Die verklaring klinkt niet zoo kwaad, en wij zullen haar maar voor juist aannemen — tot nader order! In ieder geval is het op dit huis bedoeld, want ik kan niet aannemen, dat iemand zoo dwaas zou zijn, er onder door te graven! Met welk doel zou dat in 's hemelsnaam kunnen geschieden?

— Dat lijkt mij ook niet erg waarschijnlijk, Edward! En wat zullen wij nu doen, Edward?

— Je keert eenvoudig naar ons huis buiten de wallen terug, en daar wacht je mijn instructies. Ontvang je in den loop van den nacht echter niets, wat hoogst onwaarschijnlijk zou zijn, dan kom je hier morgenochtend zoo spoedig mogelijk weer terug, laten wij zeggen om negen uur, en wij zullen gezamenlijk eens een onderzoek instellen. Ik zal een dag vrij kunnen vragen. Lukt dat niet, dan begin je maar vast met Henderson. Zorg dan echter voor een goede vermomming.

— Heeft zij je nog niet gewantrouwd?

— In het minst niet! Mijn meesteres is buitengewoon tevreden met mij, ofschoon ik pas een week in haar dienst ben.

— Maar als je haar eens waarschuwde? Het is toch te dwaas om haar hier in dit huis te laten wonen, waar zij ieder oogenblik gevaar kan loopen, in de lucht te vliegen, als onze veronderstellingen tenminste juist zijn?

— Zij zijn juist, Brand, twijfel er maar niet aan! zeide Raffles ernstig. Met welk ander doel zou die tunnel gegraven kunnen worden? Dit gebouw is immers geen bank! Op den wijnkelder zal het wel niet voorzien zijn, en als die gravers haar wilden bestelen, dan zouden zij toch zeker den gebruikelijken weg wel volgen. Maar je raad om haar weg te zenden zal ik zeker in het oor knopen. Dat mag echter pas op het laatste oogenblik geschieden, teneinde den gravers geen argwaan te geven. Daarom zullen wij met onze waarschuwing nog eenige dagen wachten, en als het kan zal ik haar zelfs geheel onkundig laten van dezen aanslag, en onder een of ander voorwendsel uit het huis lokken.

— Zouden de gravers hier binnen willen dringen, denk je?

— Dat acht ik al heel waarschijnlijk! Want een gat in den muur zou natuurlijk dadelijk gezien worden door een van de bedienden, die

hier bijna iedereen dag moeten zijn. Aan den anderen kant moeten wij er rekening mee houden dat zij zeven of acht uren van den nacht kunnen benutten, en dan wel degelijk den laatsten hinderpaal, dezen muur hier, zouden kunnen overwinnen, en hier hun helsche machines plaatsen. Noodig echter is dat niet om toch hetzelfde effect te bereiken. En daarom moeten wij zoo spoedig mogelijk pogen, de plek te ontdekken, waar die tunnel een aanvang neemt! En ga nu maar, Brand! Het spijt mij, dat het zoo geloopt is, maar ik acht mij werkelijk dezen nacht niet in staat Wanda Zelenoy te berooven. Wij zullen dit tot later uitstellen.

Terwijl zij dit gesprek op fluisterenden toon voerden, hadden de beide mannen den kelder reeds weder verlaten.

Raffles sloot de deur, doofde zijn lantaarn, zij deden de weinige passen naar de tuindeur, en namen daar met een krachtigen handdruk afscheid.

Raffles bleef de snel in de duisternis zich oplossende gedaante van Brand een oogenblik nazien, en wilde juist geruischloos de deur sluiten, toen zijn aandacht getrokken werd door een zacht geluid dat eveneens door den tuin kwam, maar van een geheel anderen kant.

Het was als het kraken van een paar droge takjes onder een voet.

Het hield onmiddellijk op, en het bleef stil, hoe aandachtig Raffles ook luisterde.

Hij meende reeds dat hij zich vergist had, deed geruischloos de deur dicht en schoof er de knippen voor.

Hij liep weder door de gang terug, en wilde de trap opgaan, om zich ter ruste te begeven, toen hij zich bedacht, en nogmaals de keldertap afdaalde, om zich te overtuigen, dat daar alles stil was gebleven.

Hij bereikte den wijnkelder weder, maar hoe hij zich ook verplaatste, waar hij ook ging staan, hij hoorde volstrekt niets meer, en na een minuut of tien beklom hij de trap weer, en sloot nu voorgoed de kelderdeur.

Het was stikdonker en hij had voor een oogenblik zijn electriche zaklantaarnen weder moeten aanknippen.

En juist terwijl hij de deur sloot, viel het licht van de lamp op de tuindeur, onwillekeurig richtte Raffles er zijn blik op, en hij bleef onbeweeglijk stilstaan, in de houding van een tijger, die zijn sprong wil nemen.

Zooeven had hij reeds een zeer licht gekras of gekrabbel aan de deur meenen te hooren, maar dit toegeschreven aan het geluid, teweeggebracht door de dunne twijgen van den iepenboom, die dicht bij den achtergevel stond, en

die ergens tegen het hout sloegen, maar nu wist hij wel beter.

In het licht van de lamp glinsterde er iets, ter hoogte van den grendel, en toen Raffles behoedzaam naderbij sloop, zag hij dat het een dunne staaldraad was, in een lus gevouwen, die zich langzaam voortbewoog in de richting van den knop van den grendel, en die telkens werd teruggehaald, zich dan weer een slag omwendde en weer voortging, tot de lus zich tenslotte om den koperen knop haakte.

En heel langzaam werd de grendel met behulp van die stalen lus teruggetrokken — — —

Raffles wendde dadelijk het licht op den onderste grendel.

Die zat nog op zijn plaats.

Raffles knielde voor de deur neder, na de vloermat zoo dicht mogelijk tegen den reet te hebben geschoven, zoodat het licht van de lamp van buiten af niet zichtbaar zou zijn, en bekeek met de grootste aandacht het hout van de deur.

En het duurde even, voor hij een klein, zuiver rond gat ontdekte, dat op dit oogenblik nog was afgesloten door een rond stukje hout, niet grooter dan een dun potlood, zooals men ze wel in opschriftboekjes vindt.

En nog terwijl Raffles keek, werd dat ronde stukje hout, dat dezelfde kleur had als het hout van de deur, voorzichtig van buiten af naar binnen gedrukt, en als vakman moest Raffles de keurige afwerking bewonderen van dat zuiver rond geslepen pennetje.

Het gat, dat natuurlijk reeds vroeger geboord moest zijn, was niet rechthoekig in het hout gemaakt, maar in een schuine richting, teneinde het doorsteken van het staaldraad en het grijpen daarmede van den grendelknop te vergemakkelijken.

Daar viel het pennetje al op de vloermat, en Raffles knipte haastig zijn lantaren uit, want men zou misschien het licht door het kleine gaatje kunnen zien.

Een oogenblik was hij in beraad, wat hij zou doen.

Hij was ongewapend, en de zonderlinge bezoeker daar aan de andere zijde van de deur, die blijkbaar Brand op een haar na gemist had, zou wel in een betere positie verkeerden in dat opzicht.

Moest hij dadelijk alarm maken en den man verjagen?

Neen, daaraan dacht hij geen oogenblik. Hij moest weten wie het was, die daar naar binnen wilde dringen.

En daarom sloop hij de gang wat verder in tot hij de trap had bereikt, en ging daarnevens een ledige muurkast binnen, die een voortrefte-

lijke observatiepost opleverde, want de deur ging open naar den kant van den tuin.

Als hij deze dus op een kier liet staan, kon hij de gang overzien, en ook het begin van de trap.

Lang behoefde hij niet te wachten, want zijn geoeffend oor vernam al spoedig het terugschuiven van den tweeden grendel, en toen het langzaam openduwen van de deur.

Een korte stilte, de deur werd weer gesloten, en een lichtstraal flitste het volgende oogenblik door de gang, als zoekend.

Raffles begreep zeer goed dat zijn positie vrij gevaarlijk was, want als de man die daar was binnengekomen eens wilde zien, wat er zich in die kast bevond, dan zou het hem misschien slecht vergaan.

Gelukkig echter bekommerde de indringer zich niet om die kast, maar liep haastig, volkomen onhoorbaar, de gang in, zette zijn voet op de eerste trede van de trap — en Raffles herkende het fijn gekleede, oude heertje met het puntbaardje.

— Ik had het wel verwacht! zeide hij glimlachend voor zich heen. De snuffelaar van de schrijftafel is teruggekeerd! Nu, wij zullen spoedig zien wat hij eigenlijk voornemens is!

Hij wachtte nog even, tot hij begreep dat de man het eerste portaal zou hebben bereikt, na de diensttrap te zijn opgegaan, en begon hem toen met de grootste behoedzaamheid te volgen.

Hij had daarbij een goede leidster aan de

electriche lamp van Sandrow of hoe hij dan anders mocht heeten.

Want de indringer was wel verplicht, zich bij te lichten in het huis, waar nergens nog eenig licht brandde.

Er deden zich soms gevaarlijke oogenblikken voor, die Raffles noodlottig hadden kunnen worden, als de man daar voor hem zich toevallig had omgedraaid, maar daaraan dacht hij gelukkig niet.

Hij liep tamelijk snel verder, als iemand die precies weet wat hij wil, en eindelijk stond hij weer stil voor diezelfde, slechtsluitende deur van dien eigen avond!

— Maar voor den drommel, wat zoekt hij toch in die kamer? zoo vroeg Raffles zich verbaasd af.

Hij keek een oogenblikje, met het gelaat ter hoogte van de bovenste traprede niet zonder bewondering toe, hoe de man met het witte baardje zonder eenige moeite de deur opende, en plotseling bedacht hij:

— Ezel die ik ben! Ik geloof dat ik het inzie! Hij zoekt naar compromitteerende papieren, in de hoop, dat hij die aan de Sovjet voor een hoog bedrag verkoopen kan! Misschien verwacht hij dat hij hier gewichtige aanwijzingen vindt voor een uitgebreid complot! En het is zeker, dat die man daarginds volstrekt niets afweet van wat er een paar meters onder den grond voorvalt!

DUBEC-RECLAME.

Thans worden uitgereikt:

Mary Pickford, Betty Balfour, Claire Windsor en Constance Talmadge.

Andere volgen.

HOOFDSTUK IV.

WAAR LUPIN TEN TOONEELE VERSCHIJNT.

Doodstil bleef Raffles een oogenblik neerhurken op de bovenste traprede, met gespitste ooren luisterend naar wat daarbinnen voorviel.

Hij sloop nog wat naderbij, omdat hij absoluut niet kon hooren — het bleek dat de man daarbinnen nu voorzichtiger was geweest, en den knop zoodanig had omgedraaid, dat de deur niet meer kon openkieren.

Maar er was een sleutelgat aan die deur, en daardoor kon Raffles zien, hoe de man daarbinnen de zware gordijnen had dichtgeschoven, het elektrische licht had ontstoken, en nu op zijn gemak, als iemand, die op een stoornis volstrekt niet rekt, het fraaie schrijfbureau begon te openen, met behulp van eenige loopers, die van voortreffelijke hoedanigheid schenen te zijn.

Het duurde dan ook niet lang of het deksel week, en kon worden opgeschoven. En zonder zich al te zeer te overhaasten, met een buitengewone handigheid echter, begon de indringer zorgvuldig de papieren te rangschikken die hij in handen kreeg, deed ze dan weer keurig in het laadje, en zorgde er voor dat er zelfs geen snipper bleef liggen.

Hij behandelde op die wijze de vier laadjes links, de vier laadjes rechts van het bureau, toen de beide groote laden — en Raffles zag hem een ongeduldige beweging maken, waarna de man op zijn knieën ging liggen, waarschijnlijk om te zoeken naar een of ander geheim loket.

Ook van deze zaken moest hij goed op de hoogte zijn, want hij beklopte overal het bureau als een volmaakt vakman, en peilde met behulp van een pennehouder de diepte en de dikte der verschillende laden.

En eensklaps sprong hij op, maakte een woedend gebaar, en begon het bureau weder te sluiten.

Blijkbaar had hij niet gevonden, wat voor hem van waarde was, en hij wilde geen spoor nalaten van inbraak naar het scheen.

Raffles zag hem op de deur toeloopen, en week haastig terzijde, maar Sandrow deed blijkbaar maar alleen het licht uit, en schoof de gordijnen weer terzijde, waarop hij behoedzaam de gangdeur opende, en weer op de gang trad, met zijn zaklamp in de hand.

Raffles had zich teruggetrokken in dezelfde

nis, die hem dien avond reeds tot schuilplaats had gediend, en hij zag nu, voorzichtig om den hoek loerend hoe Sandrow een oogenblik in beraad stond, en toen, inplaats van de breede trap weer af te dalen, of langs de diensttrap weer naar beneden te gaan, de gang teneinde liep, alsof hij een plotseling besluit had genomen.

— Waar moet dat nu heen? zoo vroeg Raffles zich verwonderd af. Wij zullen eens zien waar ons heerschap blijft.

De man moest het huis ook wel goed kennen, die daar voor hem uitging, want hij twijfelde geen oogenblik, maar liep met haastige, kachtige schreden voort, en besteede de trap, die naar de tweede verdieping voerde. En Raffles bleef hem volgen, geleid door het zwakke schijnsel van de zaklantaren.

En toen hij nu opnieuw stilstond, was het voor de deur van de slaapkamer van Wanda Zelenoy.

Raffles stond op het punt om toe te springen, vastbesloten om ieder geweld tegen de Russische danseres te voorkomen.

Maar de man deed niets anders dan aandachtig luisteren, met het oor tegen het sleutelgat gedrukt, wel vijf minuten lang, totdat hij zich blijkbaar overtuigd had dat zij vast sliep.

Toen keerde hij op zijn schreden terug, en Raffler moest haastig de wijk nemen, en het was maar goed dat de gang met een dikken looper bedekt was.

Maar het witgebaarde heertje had het veel te druk om aan zulke onmogelijke dingen te denken als zulk een langdurige bespionneering!

Hij had halt gemaakt voor een andere deur, die, naar Raffles wist, tot het boudoir toegang gaf, hetwelk naast de slaapkamer was gelegen.

Het was ook daar dat Wanda het kostbare, diamanten halssnoer bewaarde, in een ijzeren kistje, zorgvuldig weggesloten in een wandkast, die op haar beurt niet zoo gemakkelijk te vinden was, en met een zeer ingewikkeld slot.

Dit alles scheen de man daarginds ook te weten, want weer zag Raffles de loopers glinsteren in zijn hand en binnen onbegrijpelijk korten tijd had hij de deur weten te openen, die, zooals aan Raffles bekend was, alleen maar aan de binnenzijde met den sleutel werd afgesloten.

En Raffles gevoelde instinctmatig, dat hij onmogelijk nog veel langer werkeloos zou kunnen blijven.

In geen geval zou hij toestaan, dat een onbeschaamde concurrent er van door zou gaan met het zeer kostbare juweel, waarvoor hij zich zoo veel moeite had gegeven!

Hij sloop dus op zijn teenen naar de deur, bracht zijn oog voor het sleutelgat, en zag, hoe de ander op zijn beurt stond te luisteren bij de tusschendeur die toegang gaf tot de slaapkamer, ze daarop heel voorzichtig opende, en de slaapkamer binnenging.

Raffles aarzelde niet langer.

Hij opende op zijn beurt de gangdeur, trad het boudoir binnen, liep naar de tusschendeur, gereed om toe te springen, maar hij zag dat de inbreker niets anders deed dan met een enkele felle snede den draad doorsnijden van het telefoontoestel dat bij het bed stond.

Heer flauwtjes kon Raffles de gedaante ontwaren van de vrouw, die daar in een vasten slaap verzonken was, met de prachtige, blanke armen onder het hoofd gevouwen, en zich van geen gevaar bewust.

Een oogenblik keek de man met het witte baardje op de slapende vrouw neer, haalde toen de schouders op, en Raffles hoorde hem heel zachtjes in zichzelf lachen. Het volgende oogenblik zou hij zich hebben omgedraaid, en Raffles haastte zich dus naar het raam, en verschool zich achter het breed neerplooiende gordijn, dat reeds gesloten was.

Hij zorgde er echter wel voor, dat er een smalle kier bleef, waardoor hij een groot gedeelte van het vertrek kon overzien.

Sandrow kwam al weer binnen, sloot geruischloos de tusschendeur, en trad, zonder zich ook maar een oogenblik te bedenken, op de wandkast toe, waarvan hij het slot dadelijk begon aan te tasten, thans niet met zijn loopers, maar met een vrij ingewikkeld instrument, dat Raffles nog niet kende, en dat aanstonds zijn groote belangstelling wekte.

Het werkte volkomen geruischloos, en het moest van een uitmuntende constructie zijn, want er waren nog geen tien minuten verlopen of Sandrow hield het slot in de hand, met een groot gedeelte van het hout erbij!

Hij had zich blijkbaar volstrekt niet bekommerd om het eigenlijke mechaniek, maar met zijn toestel een diepe cirkelvormige groef om het slot heen maakt.

Er viel niet aan te twijfelen of hij had zich de korte kennismaking met Wanda Zelenoy goed ten nutte gemaakt om er achter te komen, hoe en waar zij haar juweelen bergde.

Hij kon nu het wandkastje zonder de minste moeite openen, en stak er de hand in.

Door de gordijnkier heen kon Raffles het lachje van triomph zien, dat om zijn lippen speelde, toen hij die hand weer terugtrok, maar nu met een klein, ouderwetsch ijzeren kistje er in.

Hij plaatste het op tafel, richtte het licht van zijn zaklantaren op het slot, liet een kort, verachtelijk lachje hooren, nam zijn loopers weer ter hand — een kort, knappend geluid — en hij kon het deksel terugslaan!

Het volgend oogenblik zag Raffles het prachtige, diamanten halssnoer tusschen zijn vingers glinsteren.

De steenen fonkelden met een buitengewonen glans, en Sandrow scheen zich bijzonder in hun aanblik te verlustigen, en toen stak hij met een rappe beweging het prachtige snoer in zijn broekzak, en deed het haastig volgen door een paar kostelijke braceletten, een met parelen bezetten diadeem en nog enkele andere kleine, maar zeer waardevolle juweelen!

En toen pas trad Raffles snel als de gedachte uit zijn schuilplaats te voorschijn, en zeide op fluisterenden, maar doordringenden toon:

— Nu is het genoeg geweest, mijnheer! Geef dadelijk die juweelen weer terug, of het zou U slecht vergaan! En maak geen leven — ik wil niet dat mijn meesteres schrikt!

Een oogenblik stond de indringer verstijfd van schrik, maar ook slechts een kort oogenblik.

Toen stak hij bliksemsnel de hand in zijn rechterjaszak, en Raffles zag een klein windpistool in zijn vuist.

De man zou juist den trekker overhalen, toen Raffles met een bliksemsnelle beweging over het gladde, spiegelende hout van de tafel heen, het zware, ijzeren kistje met kracht naar hem toe slingerde, dat hem juist in den maagkuil trof, en met een geluid als een snik kromp de man even ineen, met afgesneden adem.

Het was maar een zeer kort oogenblik, maar het was voor Raffles meer dan voldoende.

Hij was met een enkelen sprong bij den inbreker, en sloeg hem het wapen uit de hand, dat kletterend op de tafel terecht kwam.

— Geef hier de juweelen! beet Raffles hem dreigend toe, hem bij den arm grijpend.

Maar de ander mat den gewaanden bediende een oogenblikje met een loerende uitdrukking in zijn oogen, en rukte zich weer los.

Hij had te doen met een nogal zwaarlijvigen, reeds kaalhoofdigen, ouden bottelier, in wien hij natuurlijk aanstonds denzelfden bediende had herkend, die hem dien avond had overvallen, en hij moest nu wel begripen dat de man wantrou-

wend was geworden en zich hier verdekt had opgesteld.

Agenten waren er stellig niet in de buurt, anders zouden zij er natuurlijk reeds zijn, en hij had alleen te maken met een ouden, korpulenten, en aamborstigen butler.

Hij liet een grinnikend lachje hooren en snel als de gedachte schoot zijn linkervuist uit in de richting van de kin van zijn tegenstander.

Maar tot zijn groote verbazing en schrik ontweek de butler met een schier onmerkbaar beweging van het hoofd en van de opgeven vuist, dien slag, en viel op zijn beurt uit.

— Wel vervloekt! Hij kan boksen! siste Sandrow tusschen de tanden.

— O, dat kent iedere Engelschman wel een weinig, mijnheer Sandrow! zeide Raffles spottend, en kom nu haastig over de brug met de juweelen, want ik geloof dat ik hiernaast al leven hoor — wij hebben mevrouw wakker gemaakt met ons misbaar!

Maar de ander dacht er blijkbaar niet aan, zijn kostbare buit af te geven.

Hij zag zich den weg naar de gangdeur afgesloten, en daarop wierp hij zich nogmaals op den bediende, om er een einde aan te maken.

Maar weer werd zijn slag afgeweerd, en dadelijk gevolgd door een uitval.

Maar het bleek dat ook Sandrow een bokser van de allereerste kracht was, want hij liet zich niet treffen, en tevergeefs poogde Raffles hem zijn beroemden kinslag toe te brengen, die dadelijk aan alles een einde zou hebben gemaakt.

Een paar malen slaagde hij er bijna in, en toen besloot Sandrow, bang geworden, niets begrijpend van die weergalooze vlugheid bij een ouden man, er op een andere wijze een einde aan te maken.

Hij sprong als een tijger op zijn tegenstander toe, vatte hem om het middel, trachtte hem op te lichten en tegen den grond te werpen, zeker om daardoor de deur te kunnen bereiken.

En het volgende oogenblik waren de beide mannen in een wilde worsteling geraakt.

En Raffles gevoelde aanstonds, dat ook hij niet te doen had met een grijsaard, maar met een uitmuntend getraind, en een zeer krachtig atleet.

Hij voelde de spieren zich onder zijn greep spannen, en hard worden als steenen, en hij zag aanstonds in, dat hij de zaak niet als een bagatel zou mogen beschouwen.

En nauwelijks was die strijd begonnen, of de tusschendeur vloog open, en Wanda, in haar kanten peignoir, verscheen doodsbleek op den drempel en keek met wijdgeopende oogen naar dien strijd tusschen haar nieuwen maitre d'hotel,

en den Russischen monarchist, en zij begreep pas alles, toen haar blikken vielen op het open kistje en op de vernielde deur van het muurkastje.

Zij begreep echter ook dat haar oude, kortademige bediende wel spoedig aan het kortste einde zou trekken, en zij wrong wanhopig de handen, en ijde terug naar de telefoon, om tot de ontdekking te komen dat zij onbruikbaar was gemaakt.

Zij snelde weer terug, meenende dat alles wel reeds gedaan zou zijn, maar tot haar groote verwondering moest zij bemerken, dat de strijd nog in vollen gang was!

De beide mannen rolden over elkander op den vloer, de meubels vlogen naar alle zijden, zwaar ging hun ademhaling, en het rood- en witgestreepte buisje zoowel als de donkere overjas hingen den strijders al spoedig in flarden om het lichaam.

Raffles had in den laatsten tijd niet heel veel meer geworsteld, en zijn tegenstander, dat bemerkte hij ras, was zeer sterk en lenig, en bovendien een geoefend worstelaar.

De ander poogde herhaaldelijk, Raffles bij het hoofd te grijpen, en dit met kracht tegen den houten vloer te bonzen, in de hoop, hem bewusteloos te maken.

Raffles had zijn tegenstander eindelijk met moeite bij de keel gegrepen en kneep ze dicht, maar de ander rukte zich weer los, en plotseling hield Raffles het keurige, witte baardje in de hand!

In de opwinding van den strijd merkte hij het echter nauwelijks, en de worsteling duurde voort, de beide mannen gaven elkander geen kwartier — en een oogenblik daarna begaf zich ook de pruik van den ander, en met een kreet, dien hij onmogelijk kon weerhouden, schreeuwde Raffles het uit:

— Lupin! Dat ik het niet eerder vermoed — dat ik het niet eerder begrepen heb!

De Fransche bandiet gromde als een wild beest, en sloeg beide handen aan de keel van den gewaanden butler, toen greep hij plotseling het weinigje haar, dat als een krans om den kalen schedel liep — een ruk — en hij hield Raffles' pruik op zijn beurt in de hand.

Wanda, die meende te droomen, gaf een schreeuw van verbazing en ontzetting, maar zij was niet in staat om zich te bewegen, en bleef als versteend toezien naar die verschrikkelijke worsteling, die, zoo leek het wel, met den dood van beide strijders moest eindigen.

De beide mannen waren nu hijgend weder overeinde geworsteld en hadden elkander een

oogenblik losgelaten, terwijl hun gescheurde kleeven hun om het bovenlichaam hingen.

Lupin was zijn overjas kwijt, en zijn colbert, zijn vest was gescheurd, en het fijne, witte overhemd zag er uit als het vaandel van een dapper regiment na een vreeselijk vuurgevecht — maar Raffles was er in dat opzicht weinig beter aan toe, want hij had onder zijn bediendenjasje niets anders gedragen dan een fijn batisten hemd, en daar was nu niets meer van over dan het enkele halsboordje, de rest was eenvoudig in flarden gereten, en hem van het bovenlichaam gerukt.

En half waanzinnig van schrik en verbazing zag de vrouw naar dat gespierde, gebruide athletenlichaam, de lange boksearmen, niet te zwaar gespierd, elegant als van een vrouw, en de schouders als van een Griekschen worstelaar, uit de alleroudste tijden, maar nu glimmend van zweet, alsof zij bestreken waren met vernis.

En inplaats van den kalen schedel met het pluizige, geelachtige haar, vertoonde haar butler nu een weelderigen haartooi, die aan de slapen slechts heel even grijsde.

De inspanning van de hevige worsteling, het daardoor veroorzaakte zweet, had hier en daar de dunne verflaag aangetast, waarmede zijn geelaat overtrokken was.

Hij miste een van zijn bakkebaarden, maar Raffles scheen zich op dat oogenblik niet eens zelf bewust te zijn, want het volgende oogenblik stormde hij al weder op Lupin toen, ontweek diens hevigen slag, vatte hem om het middel, en wierp hem uit alle macht in een hoek van het groote vertrek.

Een oogenblik bleef Lupin versuft liggen, maar toen richtte hij zich weer op, wankelde overeind, greep met onvaste hand een kostbare zware vaas van haar voetstuk, en wierp die Raffles naar het hoofd, die nog maar juist bijtijds bukte, zoodat het kostbare ding tegen den muur terecht kwam en daar in scherven vloog!

En weer begon de strijd, zonder mededoogen, en die alleen maar scheen te kunnen eindigen met de volkomen overwinning van een dier beide verbitterde vijanden.

Raffles had op zijn beurt een stoel gegrepen, slingerde dien naar Lupin, en bracht hem zoo ten val. Hij wierp zich op hem, en eenige malen rolden de beide vechtenden opnieuw over den vloer, totdat Lupin's hoofd met een harden slag tegen een tafelpoot terechtkwam.

Aanstands verslaptte zijn greep, en hij bleef roerloos liggen.

Hijgend, terwijl hij zich het zweet van het geelaat veegde met den rug van zijn hand, stond Raffles wankelend op, en moest erkennen:

— Het was een zwaar werkje — ik ben niet

meer de oude, en die knaap is zeker vijftien jaar jonger dan ik, en buitengewoon sterk!

Wanda was doodsbleek op dezelfde plek blijven staan, de handen in elkaar geklemd, en met met die beide handen haar peignoir dichthoudend, en stamelde nu ontzet:

— Wat heeft dat alles toch te beteekenen? Wie is die man — en wie zijt gij?

— De kerel die daar ligt, madame, is Arthur Lupin! antwoordde Raffles rustig. En — ja — het zou mij moeilijk vallen, in den toestand waarin ik verkeer, en waarvoor ik U mijn excuses aanbied, te blijven volhouden dat ik de butler Hudson ben! Misschien is het dus maar beter, dat wij de zaak aanstands uitmaken, voor wellicht de bedienden, door het geraas gewekt, komen toeloopen. Ik ben John Raffles, madame.

Wanda liet voor een kort oogenblik haar blikken gaan over het gebruide bovenlichaam, nog altijd glanzend als de huid van een paard, en het gelaat, dat er nu heel zonderling uitzag, half gebruid, half van die wasachtige kleur, die den ouden butler had onderscheiden, met slechts een bakkebaard, en daarbij zwart haar, dat in vochtige slierten om het hoofd hing!

Misschien had zij den naam wel eens gehoord, misschien ook niet — zij kwam kersversch uit Rusland, en daar was Raffles in vele jaren niet geweest — in ieder geval bleef zij Raffles onafgebroken aanzien en vroeg toen langzaam:

— Waarom hebt gij gevochten? Wie is Lupin?

— Mijn hemel, weet gij dat niet? riep Raffles verwonderd uit. Zijn vader was de grootste, en zeker ook de charmantste bandiet, dien Frankrijk ooit gekend heeft. De zoon echter is niet veel zaaks. Hij kwam — evenals ik trouwens — in dit huis, om U te bestelen! Zie maar!

En Raffles bukte zich, wentelde Lupin een weinig ter zijde, en haalde het diamanten hals-snoer uit diens zak, evenals de andere sieraden, en tot zijn groote teleurstelling bemerkte hij dat er van de parels maar heel weinig was overgebleven — hij vond niet anders terug dan wat fijne schilfers!

Wanda Zelenoy slaakte een onderdrukten kreet van schrik, en bracht met moeite uit:

— Maar — ik begrijp nog altijd niet — hoe kwam je hier binnen? Waarom hebt U die rol gespeeld? Wat is Uw beroep? Gij zijt dus bij de politie?

— Zie eens naar dit sikje, dat ik in de hand houd, en deze pruik, madame, begon Raffles rustig. Herkent gij ze niet? Zij behoorden toe aan Uw zoogenaamden landgenoot Sandrow. Vanavond, terwijl de Russen dansten, zag ik hem in Uw bureau snuffelen. Van dezelfde ge-

legenheid heeft hij gebruik gemaakt, kleine gaten in de tuindeur te boren, en ik zag met eigen oog hoe hij de grendels terugtrok!

— En je hebt hem rustig zijn gang laten gaan?

— Dat moest ik wel, madame! Ik wilde zien hoever hij ging, en wat hij van plan was! Ik was hier achter dit gordijn en ik zweer U, dat ik hem gedood zou hebben, als hij U slechts met een vinger had aangeraakt. Ik moet zeggen dat hij de kast en het kistje opende op een wijze, die slechts mijn bewondering kan wegdragen — en toen pas kwam ik tusschenbeide. Het spijt mij

genoeg dat wij U hebben gewekt. Wat mij betreft — ik kwam een week geleden in Uw huis onder een valsch voorgeven, met het doel, hier de inrichting te leeren kennen Uw gewoonten, de plek waar gij Uw juweelen pleegt te verbergen! Want, madame — ik ben een collega van dien schelm daar, ofschoon ik toch niet gaarne in één adem met hem zou worden genoemd!

En met deze woorden liet Raffles met de grootste kalmte van de wereld het diamanten halsnoer en de overige juweelen in zijn eigen broekzak glijden.

HOOFDSTUK V.

HET DYNAMIET.

De schoone Russische danseres kwam een stap het vertrek in, met een uitdrukking van ongelooft op haar schoon, maar nog altijd bleek gelaat.

— Waarom wilt U me bedriegen? vroeg ze met een zachte stem. Gij wilt mij toch niet wijsmaken dat gij U in zulk een vreeselijken strijd hebt begeven met een inbreker, terwijl gij het zelf zijt? Zijt gij een detective?

— In het geheel niet, madame, zeg ik U nogmaals! antwoordde Raffles, thans met een vleugje ongeduld in zijn stem. Integendeel, de detectives reken ik meestal niet onder mijn vrienden. Maar de man die daar ligt is een zeer gevaarlijk vijand van mij, en ik zou hem daarenboven nooit hebben toegestaan, als het ware onder mijn neus zulke kostbare dingen te rooven! Ik herhaal U: ik kwam hier in huis met het doel, U de dingen af te nemen, die nu in mijn zak zitten!

Raffles was, reeds een oogenblikje tevoren, terwijl hij sprak de prachtige badkamer binnengegaan, de deur openlatende, en in een wip had hij wat er nog over was van de verflaag, met behulp van warm water van zijn gelaat gewischt. Hij had een kam gevonden, en kamde er rustig, zonder zich in het minst te overhaasten, zijn haar mee.

En Wanda wreef zich met een traag gebaar over het voorhoofd en zeide met een klagende stem:

— Zeg mij dat het geen droom is, dat ik niet gek ben geworden, dat ik wakker ben!

— Gij zijt zoo volkomen wakker, madame, als iemand het maar zijn kan! hernam Raffles rustig. En nu zal ik wel verplicht zijn, afscheid van U te nemen, daar een langer verblijf hier in dit huis voor mij thans geen doel meer heeft. Maar ik ga niet heen, madame, voor ik U zeer ernstig gewaarschuw heb, en ik verzoek U dringend, even aandachtig naar mij te luisteren — want het gaat om Uw leven!

Wanda slaakte een lichten kreet, en keek Raffles met groote, verschrikte oogen aan.

— Wat bedoelt gij? Wie heeft het op mijn leven voorzien?

— Uw anarchistische vijanden, madame! antwoordde Raffles rustig. Gij moet er niet al te zeer van ontstellen — maar zij zijn op ditzelfde oogenblik bezig, een mijngang onder uw huis te graven, met het doel, het op te blazen, en U, met al uw vrienden, onder de puinhopen te begraven!

Ondanks haar poging om zich goed te houden was de slag bijna te zwaar geweest voor de schoone danseres.

Zij wankelde, en zou zeker neergevallen zijn, als Raffles haar niet in zijn armen had opgevangen, en haar naar een stoel had geleid.

De vrouw sidderde heftig, toen zij er eindelijk met moeite kon uitbrengen, schichtig om zich

heenziende, alsof er reeds overal vijanden loerden:

— Bedriegt gij mij niet? Ik heb zulk een leeg gevoel in mijn hoofd!

— Dat komt waarschijnlijk van de champagne, madame! antwoordde Raffles afgemeten. Wat ik zeg is de zuivere waarheid. Toen ik gisterenavond wijn wilde halen uit den kelder, werd ik daar getroffen door een zonderling geluid, hetwelk geleek op het zoemen van een grooten motor.

En met enkele woorden vertelde Raffles van zijn ervaringen in den wijnkelder.

Wanda had zwijgend toegeluisterd, bedekte zich nu het gelaat met de handen, en eensklaps greep zij de hand van Raffles, als een kind, dat bang is in de duisternis en stotterde:

— Bescherm mij! Ik wil niet sterven op zulk een vreeselijke wijze! Het is waar dat ik niets liever zou wenschen, dan de monarchie te zien herstellen in Rusland, maar...

— Ik begrijp het wel, madame, viel Raffles haar koeltjes in de rede. Gij zijt een vrouw, een kind van Uw tijd, en gij wilt wel idealen nastreven, maar gij schrikt er voor terug, om er offers voor te brengen! Als het bij praten kan blijven, dan is alles goed — en laat anderen de kastanjes maar uit het vuur halen!

— U oordeelt hard over mij, mijnheer — mijnheer Raffles! zeide Wanda zacht, met gebogen hoofd.

— Ik maak er U volstrekt geen verwijt van, madame! hernam Raffles schouderophalend. Het zou ook weinig nut hebben, Uw heldenmoed te toonen, door in dit huis te blijven, terwijl het binnen weinige dagen, tenzij men nog bijtijds de plek vindt waar de tunnel gegraven wordt, in de lucht zal vliegen! Ik raad U daarom sterk aan het zoo spoedig mogelijk met al Uw bedienden te verlaten! Er is wel een voorwendsel te vinden! Laat het heeten dat gij plotseling een engagement ergens hebt gekregen. Verzamel zoo spoedig mogelijk al Uw geld en sieraden, en ga heen! Blijft gij hier, dan is uw lot zeker spoedig beslist! En mocht gij mij niet willen gelooven, dan verzeker ik U, morgenochtend zelf in den kelder een onderzoek te gaan instellen! Ik zal U nauwkeurig de plek aanduiden waar gij moet gaan staan om het geluid te kunnen hooren. Het klonk vannacht zoo nabij, dat de anarchisten wellicht reeds morgen de lading dynamiet kunnen plaatsen, welke Uw huis moet oplazen. En het is den vijand natuurlijk niet te doen om het huis, maar wel om degenen, die hier samenkomen met U! En mag ik nu weten wat U omtrent mij zelf beslist heeft?

Een oogenblik wrong Wanda de mooie, witte handen, en toen viel zij uit:

— Ik weet het niet! Het kan mij niet schelen! Doe met de diamanten wat gij wilt, en laat mij nu alleen, want ik moet dadelijk mijn toebereidselen gaan maken!

— Dan heb ik nog slechts een verzoek tot U te richten, madame! Gij zult het van een man als ik ben vreemd vinden, en toch spreek ik de waarheid, als ik U zeg, dat ik U gaarne zou bijstaan in dien strijd tegen Uw vijanden. Mijn politieke overtuigingen zullen U wel bitter weinig belang inboezemen, maar ik heb dynamiet altijd een zeer gebrekkig en afkeurenswaardig strijdmiddel gevonden. Te denken dat men de wereld zou kunnen verbeteren door hier en daar een andersdenkende te vermoorden, en wat gebouwen te vernielen, komt mij volkomen absurd voor. En ten overvloede vind ik het weinig aesthetisch op deze wijze te strijden tegen een vrouw, die schoon is en jong, en nog zooveel van het leven heeft te verwachten. En nu wilt U mij zeker wel toestaan dat ik mij bezig houd met den man, dien wij in de kamer hiernaast hebben achtergelaten.

— Doe maar wat gij het beste acht, mijnheer! zeide Wanda, die met groote, nietszeggende oogen voor zich uitstaarde, terwijl er nu en dan een huivering scheen te loopen over haar bleek, schoon gelaat.

Want dit korte gesprek was gevoerd op den drempel van de fraaie badkamer, en toen Raffles zich nu weer omwendde, en een paar passen in de groote kamer had gedaan, toen hij voorbij de tafel was, waarover een zeer schoon, zijden kleed had gelegen, bestikt met figuren in gouddraad, wat er half af was getrokken, toen stond hij onbeweeglijk stil, gromde een verwensching, en zeide voor zich heen:

— Het is mijn eigen schuld! Naar het schijnt zal ik dien man nooit op zijn waarde schatten.

Die uitroep was Raffles ontlokt door de omstandigheid, dat Lupin verdwenen was...

Hij was zeker weer uit zijn bewusteloosheid ontwaakt, en had onmiddellijk de kans waargenomen, over het dikke vloerkleed kruipend, en steeds het half afgerukte tafelkleed tusschen zich en zijn vijand houdend, de gangdeur te bereiken, die geruischloos te openen en weg te glippen.

En Raffles zegende althans zijn voorzichtigheid, die hem de revolver van zijn doodsvijand had doen oprapen, zoeven.

— Wat is er? vroeg Wanda verschrikt, die was binnengetreden.

— Niets anders dan dat ik een ezelachtigheid

heb bedreven, madame! antwoordde Raffles. Nogmaals heb ik dien kerel laten ontsnappen, en de hemel weet dat hij niets zal nalaten om zich over deze nederlaag te wreken! Mijnheer Lupin en ik schijnen wel gedoemd te zijn, ten eeuwigden dage elkanders spoor te volgen, en onzen strijd met een flater te beëindigen! Nu, het is gebeurd en hij is waarschijnlijk al ver!

En tusschen de tanden brommend voegde Raffles er aan toe, de vuisten gebald:

— Het ontbrak er maar aan, dat de schelm zich bewusteloos heeft gehouden, en gehoord heeft wat ik haar zooveen mededeelde! Nu, het is niet meer ongedaan te maken!

Hij wendde zich weder tot de danseres en zeide:

— Madame, mij blijft niets anders meer over, dan U mijn verontschuldigen aan te bieden wegens mijn uiterlijk! Gij weet dat het niet mijn schuld was.

De vrouw echter liep haastig op hem toe, schudde hem bij de schouders heen en weer en zij schreeuwde het bijna uit, in doodsangst:

— Maar ik wil niet dat gij mij nu alleen laat! Het kan mij niet schelen dat gij mij bestolen hebt — ik weet, ik gevoel dat gij dapper zijt en een gentleman. Ik durf nu niet langer alleen blijven in dit vreeselijke huis! Gij hebt mij tenminste alles eerlijk gezegd! Misschien komt die bandiet terug, en wil mij kwaad doen! Of die bloeddorstige anarchisten beginnen weer te graven, en — neen, ik durf niet blijven!

— Wat dat laatste betreft — madame, Uw vijanden zijn ook maar menschen en moeten nu en dan rusten. Zij zullen zeker niets beginnen voor de dag aanbreekt. En dat ik zou hier blijven is toch waarlijk wel wat veel van mij verlangt! Ziet ge dan niet in, dat Lupin onmiddellijk telefonisch de politie zal waarschuwen, en haar melden, dat zij Raffles hier kan vinden, met zijn zakken vol gestolen juweelen?

Wanda bleef Raffles eenige oogenblikken strak aanzien, met een vreemde uitdrukking in haar prachtige, grijsgroene oogen, en toen vroeg ze eensklaps:

— Zijt ge zeer gesteld op de juweelen?

— Zeer, madame! Zij vertegenwoordigen een waarde van minstens 12.000 pond — dat is genoeg om er vier of vijf hospitaalzalzen van te kunnen inrichten!

— Wilt gij zeggen dat gij daarvoor dat geld zoudt besteden?

— Het leeuwendeel! De rest zou voor de armen zijn.

— Geef mij dan die juweelen zolang weer terug, als gij mij vertrouwt! hernam de schoone Russin kortaf. Ik beloof U op mijn woord van

eer, dat ik ze U zal teruggeven. En blijf hier. Geen enkele politiemann zou U wat durven doen, als ik zeg dat gij een vriend van mij zijt en dat men zich een grap met de politie heeft veroorloofd!

Zij had de handen van Raffles gegrepen, en stond nu vlak voor hem, het mooie gelaat naar hem opgeheven, de lippen half geopend, en zoo schoon was zij op dat oogenblik, dat zelfs Raffles onder hare bekoring kwam.

Hij meende dat jaren van harden strijd, van omzwervingen in den vreemde, van afzwerping van de liefde hem gemaakt hadden tot iemand, die boven elke verleiding stond en nu, onverhoeds, als een vloedgolf voelde hij het bloed heet door zijn aderen stroomen, en een schier onweerstaanbare behoefte greep hem aan alles te vergeten wat hem hard en wreed had gemaakt, en wat hem bond aan de zwakken en onderdrukten.

Hij voelde zijn hart bonzen alsof het zijn borst wilde verbrijzelen, hij stond op het punt tegenover Wanda uiting te geven van zijn gevoelens, toen een flauw gerucht hem plotseling het hoofd deed omwenden, zijn spieren verstrakte, en een harde uitdrukking in zijn oogen bracht.

In een wip was hij bij de deur, opende ze, had met een paar sprongen een gangraam bereikt, opende ook dit, en zag naar buiten.

Hij ijldede weer terug, en zeide toonloos, tusschen de tanden:

— De politie! Het is reeds te laat! Hier, neem Uw diamanten halssnoer terug en de rest! Ik wil ze niet! Dit zal mijn straf zijn, omdat ik bijna zwak was geworden! Ik zal boete moeten doen, om dit oogenblik van lafheid!

Hij had met koortsachtige vingers zijn zak leeggehaald, legde de juweelen op de tafel, voor de zwijgende vrouw en hernam:

— Geef mij slechts een vest en een jas, als ge die tenminste hier in huis hebt! Zoo kan ik niet vluchten! Ik zou onmiddellijk worden aangehouden. Ik heb mijn vrienden weggezonden, en dat was onverstandig genoeg!

— Maar zij zullen U stellig arresteren! Hoort — daar wordt al gescheld! Ik heb ook al de stappen van den huisknecht gehoord, boven in het huis!

Op hetzelfde oogenblik werd er driftig op de deur van de slaapkamer getikt, Raffles deed een stap naar de tusschendeur, maar zij legde hem haastig de kleine hand op den mond, en fluisterde:

— Blijf hier! Ik zal hem wel wat wijsmaken! Ik zal U wat manskleeren geven, van mijzelf! Ik dans wel eens in rokcostuum — en ik ben niet

zoo heel veel kleiner als gij zijt! Iets anders heb ik niet!

Zij legde den vinger op de lippen, ging de slaapkamer binnen en Raffles hoorde haar even opgewonden en driftig praten met den huis-knecht en vervolgens diens stappen in de gang.

Toen kwam Wanda weer binnen, met een overhemd, een boord, rok en vest over den arm, die zij hem haastig in de handen duwde met de woorden:

— Ik heb hem bevolen, dat hij de politie zoo lang mogelijk aan de praat moet houden beneden! Daar wordt nog eens gescheld! Ga zoo spoedig mogelijk heen — maar keer terug, wanneer gij maar wilt, want ik ben U veel verschuldigd. Gij hebt mij gered van een afschuwelijken dood.

— Dat was mijn plicht, madame! antwoordde Raffles kortaf.

Hij had de kleederen onder zijn linker arm genomen en boog zich over de hem toegestoken hand van de jonge vrouw en kuste ze.

Terwijl hij naar de deur liep, zeide hij zacht:

— Gij zijt hier vannacht volkomen veilig, maar verlaat het huis morgenochtend om acht uur, onder een voorwendsel. Geen der bedienden mag er achter blijven. Neem alles mee wat kostbaar is, en wanneer gij mij werkelijk weder wilt spreken, neem dan Uw intrek in een der groote hotels — laten wij zeggen het Grand Hotel aan den Boulevard des Italiens. Tot ziens — en ik dank U voor Uw hulpvaardigheid!

Het volgende oogenblik had hij de deur reeds achter zich dichtgetrokken en ijde op vlugge voeten over de gang. Hij hield zich hier niet op, maar daalde langs de diensttrap naar beneden, opende geruischloos de tuindeur, en stond in den achtertuin.

Hier begon hij haastig het overhemd aan te trekken, knoopte de boord om, wat hem echter niet gelukte, daar ze hem veel te nauw was, en vergenoegde zich dus met de rok en het vest aan te trekken, die hem ook zeer krap zat en daarvan de kraag op te slaan.

Hij had ook een claque gevonden bij de kleederen, zette dien op zijn hoofd en nu kon hij het er op wagen, haastig over den muur te klimmen.

En het was hoog tijd, want binnenshuis meende hij reeds het gerucht te hooren van de agenten, die ten getale van acht of tien man door de gangen ijlden.

Hij klom haastig en behendig over den tuinmuur, stond een oogenblik stil te luisteren, en liep toen vlug in de richting van een der voornaamste verkeerswegen, en vond daar tamelijk spoedig een taxi.

Hij was nu wel verplicht Parijs in haar geheele breedte door te trekken, en de rit duurde meer dan een uur.

Bij de Porte du Pré Saint Gervais, klopte hij tegen de voorruit en deed den chauffeur ophouden.

Tot zijn geluk had Raffles wat geld in den zak van zijn zwarte bediendenpantalon, en toen hij de hand in dien zak stak, bleef hij een kort oogenblik onbeweeglijk — zijn vingers hadden een hard voorwerp ontmoet, dat hij onmiddellijk herkende.

Het was het diamanten halsnoer van Wanda Zelenoy!

Zij had het dus weer in zijn zak weten te moffelen, toen zij hem de kleeren gaf, en zonder dat hij er iets van bemerkte had.

Hij vond gelukkig juist voldoende zilvergeld, betaalde den chauffeur, ging haastig te voet verder, en bereikte zonder ongevallen het pas betrokken huis in de Avenue du Président Wilson, waar hij Brand, zooals hij wel vermoedde, nog op vond, die hem niet zonder verbazing en ongerustheid tegemoet trad.

— Een oogenblikje, Brand! zoo legde Brand den jongeman glimlachend het zwijgen op. Laat ik eerst andere kleeren aantrekken — ik heb het wel wat benauwd in deze rok van mijn vriendin Wanda Zelenoy! Ook heb ik hier en daar schrammen, die om wat zalf vragen, en daarna ben ik onmiddellijk tot je dienst.

— Je hadt beter gedaan met te gaan slagen, want ik denk dat ik jouw hulp en die van Henderson nog dezen nacht zal noodig hebben. Het is noodzakelijk wat wij die geheime tunnel ontdekken, die nu bijna tot aan den wijnkelder van het heerenhuis is genaderd.

En met die woorden verdween Raffles in zijn slaapkamer, trok andere kleederen aan, smeerde een weinig zalf op de bloedende wonden op zijn armen, schouders en borst en een half uur later deelde hij aan Brand tot in de minste bijzonderheden alles mede wat er dien nacht geschied was, en speelde daarbij, zonder het zelf te beseffen, met het prachtige, diamanten halsnoer, dat hij voor zich op de tafel had gelegd.

Brand had Raffles een enkele maal in de rede gevallen, en hem nu aandachtig aangekeken.

Toen Raffles eindelijk zweeg zeide hij:

— Ik kan mij zeer goed voorstellen dat zij zoo handelde! Zij heeft niet in de allereerste plaats den roover van haar juweelen in je willen zien, maar haren levensredder! Toch verheugt het mij, dat je haar raad niet hebt opgevolgd. De Fransche politie laat zich niet zoo gemakkelijk met een kluitje in het riet sturen. Zij had natuurlijk de opengebroke kast gevonden, en je

heel zeker meegenomen, al had Wanda zelve nog zoo luid verklaard, dat je haar vriend was, en niets met den inbraak te maken had!

— Daarvan ben ik nog niet zoo zeker! her-nam Raffles langzaam. Intusschen het is voor alle dingen beter dat het zoo gegaan is, als het ging! Een kort oogenblik ben ik een zwakke-ling geweest. En dat had ik niet mogen zijn, tenminste niet onder die omstandigheden! En ik ben nu blij dat ik geen misbruik heb gemaakt van een oogenblik van zwakte bij die vrouw! Zij zou de eerste zijn geweest om mij daar naderhand een grief van te maken, het is een zonderlinge vrouw! Zij schonk mij die juweelen opnieuw! En nu is er weer genoeg gepraat, Brand, en zullen we aan het werk moeten. Het is volstrekt noodzakelijk dat wij de plek trachten te bepalen, waar de tunnel begint. Het kon onmogelijk heel ver zijn, want het graven van zulk een gang is geen kleinigheid.

Raffles was opgestaan, ging naar een kleine kast, en nam daaruit een voortreffelijke kaart van den plattegrond van de stad Parijs, die hij openvouwde en op de tafel uitspreidde.

Spoedig had hij de straat gevonden in de wijk van Issy, en beschouwde aandachtig de omgeving van het fraaie, oude heerenhuis aan de Rue Michelet.

— Is het mogelijk dat de schelmen gebruik hebben gemaakt van een bestaand riool, voor zoover dat mogelijk was? vroeg Brand na eenige oogenblikken.

— Onmogelijk, Brand! De gangen van het oude, Parijsche rioolstelsel, de zoogenaamde catacomben, breiden zich lang niet zoover uit! Issy is een betrekkelijk jonge wijk, en wie daar tunnels verkiest te graven, die moet het van begin tot einde eigenhandig doen, en kan geen gebruik maken van reeds bestaande gangen.

— Heb je eenig idee van welke richting de tunnel kwam?

— Dat tracht ik juist voor mijzelf uit te maken, Brand! antwoordde Raffles nadenkend. En voor zoover ik kan nagaan, zonder nauwkeurige instrumenten, naderde de tunnel den kelder uit noordelijke richting.

— Dan zouden zij dus onder de straat hebben moeten doorgraven!

— Ja, dat is wel waarschijnlijk!

— Maar dat is een werk geweest van vele maanden, Edward! En die vrouw is nog pas een maand of drie in Parijs!

Raffles dacht eenige oogenblikken na, en her-nam toen:

— Het is niet onmogelijk, dat de aanslag aanvankelijk op iemand anders gericht is geweest — op den voorganger, die het prachtige heerenhuis bewoonde! Maar hoe het ook zij, Brand — wij moeten zoo spoedig mogelijk de zaak onderzoeken, des te spoediger, nu Lupin mij opnieuw ontsnapt is, en waarschijnlijk het grootste gedeelte heeft gehoord van wat ik met Wanda Zelenoy besprak!

DUBEC-RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen.
Vraagt voorwaarden in den Sigaren-
winkel of bij den fabrikant.

HOOFDSTUK VI.

DE TUNNEL.

Raffles en Brand gunden zich een weinig nachtrust.

Het krachtige gestel van den Engelschen avonturier deed hem al zeer spoedig bekomen van de gevolgen van den woedenden strijd van dien nacht.

En het was alsof hij werd voortgedreven door een angstig gevoel, dat hem noodzaakte zoo spoedig mogelijk handelend op te treden.

Henderson reed de beide mannen tot dicht bij het huis van de Russische danseres, en daarop beval Raffles den reus, de auto ergens te gaan stallen, en zich volstrekt niet te vertoonen.

Later zou het blijken, hoe verstandig Raffles hieraan deed.

Het was nog geen half acht in den morgen, toen de beide mannen op het groote huis toetraden, en het eerste wat zij zagen was, dat alle blinden waren neergelaten, en dat het huis bewaakt werd door een politieagent, die langzaam op en neer kuierde voor de voordeur.

— Wat is dat nu? fluisterde Brand, toen hij dien ordebeewaarder zag. Heeft zij er de politie ingehaald?

— Dat schijnt wel! gaf Raffles ten antwoord, terwijl hij even de wenkbrauwen fronsde.

— Zij heeft je dus verraden?

— Dat is weer een gansch andere zaak, Brand! Dat geloof ik heel zeker niet! Anders zou zij mij zeker niet die juweelen hebben laten behouden! Het is echter zeer wel mogelijk, dat die andere zaak haar al te veel vrees heeft aangejaagd, en dat ze aan de politie mededeeling heeft gedaan van ons beider ontdekking in den kelder!

Brand slaakte een zucht van verlichting en merkte op:

— Des te beter! Dan kunnen wij rechtsomkeert maken, en behoeven ons niet meer met dat gevaarlijke zaakje in te laten!

— Wacht een weinig! Wij moeten daaromtrent eerst zekerheid hebben! Het is best mogelijk, dat die man daar om een geheel andere reden staat. Misschien is er iets uitgelekt aangaande den inbraak! Bedienden kunnen meestal hun mond niet houden! Ik zal het hem eens gaan vragen!

De beide mannen hadden zich vermomd als gewone arbeiders, met een platte pet, een dikke,

zwarte snor, een kort fluweelen buisje en een wijden broek, nauw op de enkel en Raffles, die zuiver Fransch sprak, waagde het er dus op, stapte op den agent toe, keek eens naar het huis, en vroeg toen langs zijn neus weg:

— Ingebroken? Een moord? Waarom is de boel dicht? Ik kom hier iederen dag langs, en ik weet wie er woont!

De agent wierp Raffles een schuinschen blik toe, en nam hem eens op, alvorens hij schouderophalend antwoordde:

— Die Russin is er uit! Al een uur geleden verkast! Ze zei dat ze er niet durfde blijven, na dat zaakje van vannacht! Twee hekerel hebben bij haar ingebroken, en die zijn onderling aan het bakkeleien geslagen, naar de bedienden vertellen! De huisknecht houdt stijf en sterk vol, dat de een Lupin en de ander Raffles was! Ik geloof er geen steek van, laat ik je dat maar zeggen! Maar nu is de boel daarbinnen verzegeld, en het wachten is op het parket.

— Is er dan gestolen?

— De een zegt van niet, de ander zegt van wel! Een van de bedienden bezwoer, dat het prachtige, aan iedereen bekende diamanten collier is gestolen, en de commissaris die het haar vroeg, moest heel wat aandringen, voor zij ook bekende, dat zij het niet meer had, en dat het dus wel gestolen zou zijn! Een rare zaak, waar ik niet veel van begrijp!

— En — was dat alles? Is er niets anders meer ontdekt? vroeg Raffles, schijnbaar onverschillig.

— Dat is alles, en mij dunkt, dat het mooi is! bromde de agent. En maak nu dat je wekomt, want ik mag niet met de menschen praten!

Raffles ging zich weer bij Brand voegen en deelde hem onder het voorloopen mede wat hij gehoord had.

— Je ziet dus wel, dat zij niet gerept heeft van onze ontdekking! zoo besloot Raffles.

— Maar dat is vreemd genoeg! riep Brand verwonderd uit. Dat had zij dan ook meteen wel kunnen mededeelen! Wat kan haar daarvan hebben weerhouden?

Raffles dacht eenige oogenblikken diep na, voor hij met een licht schouderophalen antwoordde:

— Ik begrijp het zelf niet heel goed! Mis-

schien heeft zij het ter elfder ure toch niet goed kunnen gelooven of wel was zij bevreesd, vrienden van haar te compromitteren, en heeft er om de onderneming aan mij willen overlaten! Dat ze niets gezegd heeft is zeker, want de agent zou zeker niet gezwegen hebben over het allerbelangrijkste, veel belangrijker nog dan de diefstal!

— En wat doen wij nu?

— Onze onderzoekingen voortzetten, Brand!

— Maar zouden wij dan toch maar niet de politie waarschuwen?

— Neen, Brand! Wij halen er de politie niet in, tenzij het volstrekt onvermijdelijk is! Wat Lupin en ik nog af te rekenen hebben met elkander, daarmede heeft de politie niets te maken! En voor het overige — ik denk dat twee gewone arbeiders zooals wij, nog het minste opzien zullen baren, heel wat minder dan een troep gewapende agenten in uniform!

Raffles stond een oogenblik stil en keek om zich heen. Aan de achterzijde grensde de tuin van het groote huis onmiddellijk aan het Park van het groote hospitaal van Issy, dat eigenlijk een gesticht voor ouden van dagen is, echtparen, niet ziek genoeg voor een eigenlijk gasthuis en toch te oud en gebrekkig, om voor zichzelf te kunnen zorgen.

Aan de rechterzijde wordt dit groote park begrensd door de Rue Foucher-Lepelletier. En het was naar deze straat dat Raffles keek, in gedachten verdiept.

En toen hij daar eenigen tijd gestaan had, met een ernstige uitdrukking op het gelaat, zeide hij zacht:

— Ik begin te vreezen, Brand, dat wij de zaak van het verkeerde einde hebben aangevat. Want die straat daarginds is zeer lang, en staat vol huizen allen bewoond, en er zouden weken voorbijgaan met een onderzoek van de kelders! En daarom zal ik mijn plan in dezer voege wijzigen — dat wij moeten beginnen aan den kant die ons reeds bekend is — dat wil dus zeggen in het huis van Wanda Zelenoy!

— Maar dat is bewaakt! Die agent zal ons natuurlijk nooit binnenlaten!

— Ik zal mij aan den agent dan ook niet storen, Brand, en tersluiks aan de achterzijde binnendringen. Het is waar dat het dag is, maar daar staat tegenover dat het huis door alle bewoners verlaten is!

— Maar hoe kun je in de tunnel binnendringen, terwijl daar gewerkt wordt? Wij zullen onmiddellijk worden neergeschoten!

— Er zal wel niet altijd worden gewerkt, Brand — en als dat wel het geval is, dan moeten wij een anderen weg trachten te vinden!

— Maar daar valt mij nog iets in, Edward! Als die schurken weten dat de vrouw weg is — dan zullen zij toch niet zoo gek zijn, hun arbeid voort te zetten?

— Ik denk niet dat zij het weten, Brand! her-nam Raffles kortaf. Overigens dat zullen wij spoedig genoeg merken.

— Er is nog een zaak die mij volkomen duister is — waarom vond Wanda in dien diefstal een reden, haar geheele huis te ontruimen met haar bedienden?

— Dat deed zij niet om dien diefstal, Brand — ik zeide je reeds dat zij het huis wel zal hebben ontruimd uit vrees! Het is voor een vrouw niet bepaald een prettige gedachte, boven een vulkaan te wonen, en wie zeide haar, dat ik bijtijds zou komen, dat de mijn niet to ontploffing werd gebracht, voor ik iets had kunnen doen? Bedenk dat zij maar een vrouw is!

— Ik blijf het vreemd vinden! bromde Brand, en verder werd er over de zaak niet meer gesproken.

Intusschen waren de beide vrienden snel weer teruggelopen, maar nu naderden zij het huis aan de achterzijde. Issy is tegenwoordig een zeer stille, deftige buurt, en om half negen in den morgen vindt men er maar heel weinig voorbijgangers. De straten zijn voorts zeer ruim, ver uiteen gebouwd, en op die plek bevinden zich overal plantsoenen, die het groote Lyceum aan alle kanten omgeven.

Zoo was het dan ook mogelijk, dat de beide mannen ongezien over den lagen tuinmuur konden wippen, en, gebukt loopend, de achterzijde van het huis konden bereiken.

En nu maakte Raffles gebruik van de truc, door zijn doodsvijand zelf toegepast, om de knippen terug te trekken van de achterdeur, met behulp van een simpel, tot een lus gevouwen staaldraadje.

En zij konden binnendringen, zonder dat iemand daarvan het geringste bespeurd had.

Zonder een oogenblik te verliezen, en nadat Raffles zich had overtuigd dat hij alles bij zich had wat noodig mocht zijn, begaven de beide mannen zich naar den kelder, en nauwelijks had Raffles de plek teruggevonden, waar men het grommen van den motor kon hooren, of hij fluisterde:

— Zij zijn op het oogenblik druk bezig — en zij schijnen goed te vorderen ook! De tunnel moet vlak langs dezen wand loopen! Voel eens — de muur trilt door het gedreun! En men kan nu ook den boor op andere plaatsen hooren!

Het was maar al te waar — het gerucht van den motor was nu schier overal te vernemen, waar men ook stond!

— Zij zullen het toch niet wagen, dwars door den muur heen te breken?

— Dat zou een groote dwaasheid zijn! Het zou hun aanstonds verraden, en het huis kan evengoed instorten als zij de dynamietlading aan den anderen kant van den muur aanbrengen!

— Ik wil je wel zeggen, Edward, dat ik mij allesbehalve op mijn gemak voel in de nabijheid van dat toestel! merkte Brand op, die een beetje bleek was geworden.

— Zoolang de machine nog loopt, bestaat er immers geen gevaar! zeide Raffles schouderophalend.

Raffles opende de tasch die hij bij zich had, nam er een steenboor uit, zocht een pekje van den muur uit, zette de boor tegen zijn borst, en bracht het gereedschap in beweging. Hij nam de boor er telkens opnieuw uit, en reeds na weinige slagen legde hij haar naast zich neer, en stootte met een fijn stalen dreveltje hetgeen er nog restte met korte slagen weg. Hij wist wel dat het geluid verdoofd zou worden door het snorren van den motor, en het geweld van de boorijzers aan den anderen kant.

Toen wendde hij zich tot Brand en zeide heel zacht:

— Het was geen echte muur — het is maar een schot van kalk en gips! Waarschijnlijk is de kelder vroeger veel grooter geweest, en heeft men het schot er later in geplaatst.

— Maar dan is het mij niet duidelijk, waarom de schelmen niet eenvoudig dien dunnen wand aantasten! fluisterde Brand verbaasd.

— De oplossing ligt voor de hand, Brand — ze hebben tot dusverre evenwijdig met dezen wand gegraven! Breng je oog maar voor het gat — als je goed kijkt, moet je het glinsteren van hun boorijzers kunnen zien, die reeds nu en dan door het gesteente heendringen! Je ziet wel dat wij juist bijtijds zijn gekomen!

Brand bracht zijn oog voor de kleine opening, en inderdaad zag hij op geregelde tijden de armdikke, scherpgetande boorijzers te voor-

schijn komen, die door het harde gesteente heendrongen.

Raffles stond een oogenblik in beraad, en zei toen rustig:

— Neem een kouwbeitel, en help mij dien wand omhalen! Binnen een half uur kunnen zij het puin hebben opgeruimd, en wij zullen man tegen man staan!

Zonder iets tegen te werpen, greep Brand een beitel, en begon het gat te verruimen, terwijl Raffles hem daarbij hielp. Binnen twintig minuten hadden zij een opening gemaakt, groot genoeg om er doorheen te kunnen dringen, en nog maar juist buiten het bereik van de boorijzers, die telkens nieuwe gaten maakten.

Reeds klonken aan den anderen kant de houweelen der anarchisten, en hun schoppen, die het puin wegruimden.

Raffles had zich door de opening gewrongen en Brand volgde hem, en juist hij was juist halverwege de opening, toen hij een waarschuwenden kreet van Raffles hoorde.

Vier, vijf mannen waren uit de duisternis van den aangrenzenden kelder op hem toegesprongen, en grepen hem vast. Raffles verdedigde zich wat hij kon, en schreeuwde tot Brand:

— Redt je, Brand! Het is afgeloopen! De overmacht is te groot!

Maar een kerel trad grijnslachend toe op Brand, die zich niet verweren kon, en bracht hem een fellen slag op het hoofd toe.

Met een uiterste inspanning trok Brand het bovenlichaam door de opening terug, en stortte vlak voor het gat neer, terwijl het bloed uit een diepe hoofdwonde stroomde.

De man die hem den slag toebracht, belichtte even zijn verwrongen gelaat met een zaklamp door de opening heen, en zeide toen grijnzend, zich tot een ander wendend, die op eenigen afstand was blijven toekijken:

— Die heeft voorgoed zijn bekomst, monsieur Lupin!

HOOFDSTUK VII.

DE HELSCHE MACHINE.

Raffles, die aanstonds had ingezien, dat tegenstand volkomen nutteloos was, daar hij door wel twaalf kerels was omringd, had den strijd spoedig opgegeven, na twee of drie van zijn tegenstanders te hebben kunnen neerslaan, en keek glimlachend naar Lupin, die onbeweeglijk was blijven staan, midden in den kelder, die nu vrij helder verlicht was.

— Mijn complimenten, monsieur Lupin zeide hij. Ik moet naar waarheid bekennen, dat gij dit knap hebt gedaan!

— Nietwaar? vroeg Lupin grijnslachend. Ik vlei mij, dat het geen kwaad stukje was! Ja, ik ken mijnheer Raffles wel een weinig! Zijn vermaarde ridderlijkheid, zijn gewoonten om zijn neus te steken in zaken die hem niet aangaan, zijn zucht naar avonturen — dat alles zou hem dwingen, de zaak nog niet op te geven, en des te minder, daar er mijn bescheiden persoon aan het einde stond van den moeilijken weg! En wat zegt gij wel van mijn agent? Was hij niet kranig?

— Ah — een medeplichtige? vroeg Raffles, ondanks zichzelf vervuld van bewondering over zooveel sluwheid.

— Foei, wat een leelijk woord! zeide Lupin afkeurend. Noem hem liever een helper! Speelde hij zijn rol niet uitmuntend?

— Een aanwinst voor ieder tooneel!

— Het verheugt mij, dat uit je eigen mond te mogen hooren, Raffles! hernam de bandiet sarcastisch. O, wij wisten wel dat je zoudt terugkeeren! Alles was daarop berekend! Zie je, inderdaad waren de bedienden het huis al uit, behalve zij — je weet wie ik bedoel, en haar kamenier! Wij hebben de schoone dames overvallen, nog geen vol uur geleden — de rest was natuurlijk kinderspel. Het is eigenlijk nog mooier dan waarop ik had durven rekenen! De gordijnen werden neergelaten, en een van onze mannetjes werd onder het mom van een agent aan de deur gezet — om jou te woord te staan, als je soms inlichtingen zoudt willen hebben!

Een oogenblik keken de beide mannen elkan- der zwijgend aan, in den kring van de anderen, waaronder vier of vijf Russen, en toen vroeg Raffles, met zijn strakke blikken op het gelaat van zijn doodsvijand gericht:

— Waar is zij nu?

— In dit huis!

— En de kamenier?

— Die kleine gans hebben wij ergens anders moeten opsluiten! Zij heeft in ieder geval niets misdreven. A propos — heb je het diamanten halssnoer soms bij je?

— Neen, pardon, ik heb niet de gewoonte, met zulke kapitalen in mijn broekzak rond te loopen! antwoordde Raffles effen.

— Begrijpelijk, maar jammer — heel jammer! Nu, dat krijg ik nog wel! Ik denk wel dat ik je woning zal kunnen uitvinden, en daar die voortaan onbewoond zal zijn...

Het bleef eenigen tijd doodstil in den vochtigen, lagen kelder.

Het gerucht van den motor had al aanstonds gezwegen.

Toen zeide Raffles, zonder dat zijn stem de minste ontroering verried:

— Aha — dus je zult er mij nooit laten terugkeeren?

— Dat is niet waarschijnlijk, Raffles! antwoordde de Fransche bandiet koel. En je vriend — die zal wel heel spoedig een andere woning noodig hebben, heel wat kleiner!

— Wat ben je van plan met de vrouw te doen?

— Wel, dat weet je zelf! Trouwens — dat is een zaak die mij niet aangaat, dat zul je moeten vragen aan mijn vriend Paul Lykof die hier staat! Hij heeft zoo zijn eigen plannetje met haar, en ik denk er niet aan, mij daar tegen te verzetten!

Een groote, breed geschouderde man trad naar vorén, met een ruigen haarbos, die op ijskouden toon zeide:

— Het vonnis van Wanda Zelenoy werd al een half jaar geleden geveld, jij aristocraat! Want dat ben je, zooals Lupin mij verzekerd heeft! Dat vonnis kon een oogenblik worden opgeschort door jouw tusschenkomst, maar over een half uur zal het worden voltrokken!

Hij maakte een bevelend gebaar, een aantal mannen weken wat terzijde, en Raffles zag, dicht bij den wand, waaruit nu onbeweeglijk de boorijzers staken, een zeer zware, met ijzer beslagen koffer of kist staan, omstreeks een meter hoog en even breed.

— Daarin bevindt zich het dynamiet! vervolgde Lykof met dezelfde akelige kalmte. Alles is klaar! Want je moet weten dat wij de machi-

ne alléén nog maar lieten loopen om je geen argwaan te schenken. Er viel niets meer te boren, de tunnel is vannacht gereed gekomen, en haar uitgang is elders! Ik beken dat wij te laat wisten, dat wij dezen kelder nog op een andere wijze konden bereiken — maar wat doet het ertoe! De molens van het Sovjet malen traag — maar zij malen! En zij verpletteren degenen, die tusschen hare steenen komen! De vrouw zit boven in haar kamer, stevig vastgebonden op haar stoel — en zij zal bedolven worden onder het puin van haar eigen, vervloekt huis, zij, de verraderes!

Raffles zou geen kreet geslaakt hebben, al had men hem zelf ook gepijnigd, maar wat die Rus daar zoo kalm zeide, ontlokte hem een kreet van afschuw en woede, en hij wierp zich op den kerel, en sloeg hem met een vuistslag ter aarde.

Maar onmiddellijk wierp de heele bende zich weer op hem, en het zou hem waarschijnlijk slecht zijn vergaan, als Lupin niet had geschreeuwd:

— Dat niemand het wage, hem aan te raken! Die man behoort mij toe, en ik alleen kan over zijn dood of zijn leven beschikken! Bindt hem alleen maar de handen op den rug, anders ben ik bang, dat de helft van jullie door hem wordt neergebeukt! Ja, ik heb jullie wel gewaarschuwd dat hij een uitstekend bokser is!

Eenige anarchisten bonden Raffles de armen met dikke touwen op den rug bijeen, en intusschen krabbelde Lykof met moeite overeind en kwam het een doodsbleek, dreigend gelaat voor Raffles staan, terwijl hij gromde:

— Dien slag zul je je bitter berouwen, vervloekte aristocraat!

— Laat dat maar aan mij over, Lykof! zeide Lupin rustig. Je weet wat de afspraak was! Met zijn vriend bemoei ik me niet — maar deze hier gaat mij alleen aan! Ik moet een kleine proefneming met hem nemen — ik moet mij eens overtuigen of hij werkelijk zoo dapper en zoo sluw is, als de mare van hem zegt! Wij zullen hem eens onze kleine inrichting toonen — ik zou gaarne een woord van lof uit zijn mond vernemen! Vooruit met hem mannen!

De samenzweerders namen Raffles in hun midden, en allen verlieten den kelder door een tunnelgat, wat verder in den wand, en zonder zich te bekommeren om den ander, die daar, met een met bloed overstroomd gelaat, en krampachtig opgetrokken knieën op den keldervloer leg — — —

Ver behoefde Raffles niet door de duistere tunnel te gaan die alle sporen vertoonde, nog pas kort geleden te zijn voltooid, want het steen-

gruis lag nog overal op den vloer, en de tunnel was aan het einde nog niet eens geschoord.

De tocht duurde wel bijna tien minuten, en de tunnel was kaarsrecht, en zeer goed aangelegd. Zij bleek te eindigen in een klein keldervertrek, waar niets anders viel te zien dan een wit houten tafel, eenige graaf-instrumenten en op die tafel bevond zich een toestel, dat er uitzag als een heel eenvoudige, ouderwetsche Morse-inrichting.

Lupin was dadelijk op die tafel toetreden, en zeide, met een duivelschen grijnslach om zijn dunne lippen:

— Zie je, nu wordt aanstonds de laatste draad aangekoppeld, en dan zal een enkelen druk op dien koperen knop daar voldoende zijn om den stroom te verbreken, daarginds in den kelder zal een kleine vonk overspringen, die een weinigje buskruit doet ontploffen, in die kist met dynamiet — het dynamiet zelf zal ontploffen — en ik zal je de uitwerking wel niet behoeven te schilderen van dat voorval! Het geheele huis zal instorten als een kaartenhuis, dat door een kind wordt omgeblazen!

— En Wanda Zelenoy zal haar straf hebben ondergaan, zeide Lykof knarsetandend.

— Zoo zij het! En brengt hem nu maar weer terug, vijf of zes van jullie, en bindt hem stevig vast — want hij is deksels handig! Vaarwel Raffles — wij zullen elkander nu wel voor de laatste maal gezien hebben! Je weet dat de gang een minuut of tien loopens lang is — en dadelijk nadat de mannen die ik ter geleide meegeef teruggekeerd zullen zijn, zal ik het contact maken! Ik houd er niet van om de menschen noodeloos te laten wachten! Je hebt Wanda Zelenoy willen beschermen — nu, dan kun je er niets op tegen hebben, dat ik je tot het laatste oogenblik in de nabijheid van je beschermeling laat vertoeven! Weg met hem, mannen!

Raffles verwaardigde zich zelfs niet, den ellending te antwoorden, maar liet zich rustig weder terugvoeren door de tunnel, en toen zij weder in den kelder waren aangekomen, werd Raffles daar vastgesnoerd aan een zeer zwaren, houten pilaar, ongeveer in het midden van het vertrek.

Daarna wierp een hunner nog eens een blik door de opening in den wand, en grinnikte tevreden, toen hij daar den verslagene zag liggen, met glazige oogen naar de zoldering starend, en wijd uitgespreide armen met gekromde vingers.

Een ander overtuigde zich nog eens dat Raffles ternauwernood kon ademhalen, zoo nauw omsloten hem de touwen, en toen gingen zij de tunnel weder in, met een spotlach en een honenden uitroep.

Zij hadden het licht meegenomen, en Raffles bleef achter in een tastbare duisternis.

En enkele tellen later was het ook doodstil geworden, toen de voetstappen van de samen-zweerders in de tunnel waren weggestorven.

Raffles had onmiddellijk een aanvang gemaakt met zijn pogingen, zich van de touwen te bevrijden, maar het touw was meer dan een vinger dik, en door een deskundige vastgemaakt.

Hij bemerkte spoedig dat iedere poging vruchteloos zou zijn. Hij bukte het hoofd, maar hij kon met zijn tanden onmogelijk het touw bereiken.

En misschien waren er wel reeds twee minuten verstreken van de tien, toen hij een heel zacht geritsel hoorde, als het vallen van gesteente, en zijn hart bonsde van vreugde, toen hij de zoo welbekende stem van Brand niet ver van zijn oor hoorde fluisteren:

— Hier ben ik al, Edward! Ja, ik ben nog niet heelemaal dood! Mijn hoofd was vlak bij een van de boorijzers die uit den muur staken, en daarop sloeg de kerel in de duisternis en hij zal zich wel verbaasd hebben over mijn harden schedel! Maar ik haalde mijn hand open bij het terugtrekken van mijn lichaam, en veegde die onder het vallen handig over mijn gezicht! Was de truc niet goed? Ik begreep wel dat ik alleen tegen die twaalf kerels toch niet op kom! Ik heb Henderson vlug gehaald — die is hiernaast! En nu ga ik licht maken!

Een zaklantaarn flitste aan, en met een vlijmscherp zakmes sneed Brand vliegensvlug de touwen los, die Raffles gebonden hielden.

Deze rekte zich eens uit, en fluisterde toen haastig:

— Ik dank je, Brand — maar nu moeten wij onmiddellijk aan het werk! De draad! De draad! Misschien hebben wij nog maar vier minuten!

— Welke draad! vroeg Brand verbaasd!

— De elektrische geleidingsdraad! Die koffer zit vol dynamiet, en over vier of vijf minuten zal er contact worden gemaakt, en stort hier het geheele huis in. Hier met je lantaren!

Raffles had Brand de lamp afgenomen, en lichtte overal bij den zwaren koffer.

Hij voelde een koud zweet op zijn slapen komen — de draad was niet te vinden!

Misschien bevond hij zich onder de kist, en liep hij onder den grond door!

Brand scheen te begrijpen wat er gaande was, want hij riep met gesmoorde stem:

— Laten wij dan vluchten! Laten wij naar het park ijlen!

— En de vrouw daar boven laten? Nooit, Brand!

— Maar dan zijn wij verloren!

— Misschien nog niet! Henderson, kom hier!

De reus wrong zich door de opening en nam daarbij een groot gedeelte van het middenschot mee.

— Hier ben ik, mylord! zeide hij rustig.

— Je hebt gehoord wat er in die kist zit, James! Zij moet tot iederen prijs verschoven worden, zoodat wij den draad kunnen bereiken, die er onder zit!

Zonder een woord te spreken trad de reus op de kist toe. Zij woog op zijn minst achthonderd kilo. Henderson wrong met de grootste moeite zijn vingers achter de kist. De aderen op zijn hals zwollen als koorden, en hij steunde als een gewond dier — maar de kist bewoog zich, een duim . . . . nog enkele centimeters . . . . Henderson gaf een ruk, er knapte iets — en achter de kist greep hij het afgebroken eind van een electrischen draad, die zachtjes heen en weer zwiepte.

— De hemel zij geprezen! fluisterde Raffles heesch. Ik geloof dat het geen halve minuut meer had mogen duren! En nu onmiddellijk Wanda losgemaakt en gered, want de schurken zullen aanstonds hier heen komen, zoodra zij merken dat er iets met den draad niet in orde is!

De drie mannen wrongen zich weer door de opening, snelden de keldertrap op, doorzochten haastig de vertrekken, en vonden inderdaad op de eerste verdieping de ongelukkige danseres met verwilderde blikken en doodsbleeke, half bezwijmd van ontzetting, vastgebonden op een zware sofa.

Zij sneden in allerijl de touwen los, zonder een seconde met praten te verliezen, en een minuut later stonden zij op straat.

Wanda zelve waarschuwde onmiddellijk de politie — een patrouille-auto kwam aansnellen, en twintig welbewapende agenten wilden het huis binnendringen, toen er een verschrikkelijke losbarsting onder den grond plaats had, en het geheele middengedeelte van het prachtige, oude huis langzaam, als met tegenzin ineenstortte!

Wat daar beneden gebeurd is, zal wel altijd een raadsel blijven, want men vond later onder het puin slechts zes lijken.

Lupin was daar echter niet onder, wel Paul Lykof.

De anderen hadden waarschijnlijk op het hooren van de losbarsting in allerijl de vlucht genomen.

De volgende aflevering bevat:

Het einde van Arthur Lupin

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend

compleet verhaal van

BUFFALO-BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,

door hem zelf verteld.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885